

Otakar Griese

MUMIÁLNÍ HERMETICKÉ LÉČENÍ

Příspěvek k tajné medicíně starých

*Záleží-li ti na poznání Pravdy,
můžeme spolu rozmlouvat.
Buddha*

*Svému slovutnému učiteli a mistru
panu
MUDru. Gérardu Encausseovi
věnuje autor.*

Podle původních vydání z roku 1908 a 1949 vydalo nakladatelství TOM v Brně 1991.

אבלם

OBSAH

K pramenům	3
Úvod (A. R. Svoboda)	4
Úvod (O. Griese)	5
Předmluva	6
K dějinám mumiální léčby	8
Nauka o ódu	11
Mumiální léčba a věda	14
Stručný nástin nauky o signaturách	17
Astrologie v mumiální léčbě	20
Magické kvašení	24
Prostředky podporující mumiální léčbu	25
Magnety, mumie a látky polomumiální	26
Transplantace	28
Síran měďnatý v mumiální léčbě	29
Ukázky z léčebné praxe	30
Doslov (A. R. Svoboda)	36

K Pramenům

Český hermetik Otakar Griese prošel snad všemi oblastmi hermetismu, od nevyhraněného okultistického zaměření a magického romantismu dospěl k čistě hermetickému přesvědčení a systematickému ověřování hermetických teorií.

Griese vykonal mnoho pro popularizaci okultismu a hermetismu a zasloužené se stal vzorem novodobým hermetikům. Jeho Svobodná škola věd hermetických položila svou ediční a organizátorskou činností základy moderního hermetismu v našich zemích.

Griese se zasloužil o výraznou orientaci českého hermetismu na hermetismus francouzský, hlavně díky svým překladům Papuse a Léviho; byl autorem několika významných knih (Mumiální hermetická léčba, Kosmoskop — jeho význam a užití v okultní praxi, Problém očarování, Zasloučení materiál Bratrstva Bílé lóže), jako první převedl do češtiny zásadní kabbalistické dílo Sefer Jecira (překládal ovšem z němčiny) a pokusil se také o jeho výklad.

Návrat k dílu Otakara Grieseho chápeme jako návrat k PRAMENŮM.

Grieseho studie Hermetická mumiální léčba vyšla poprvé v roce 1908. Po druhé světové válce vydal upravenou verzi (pod mírně pozměněným názvem) A. R. Svoboda v cyklostylované podobě v literární sekci Kruhu. Svoboda zasáhl do původního textu nepatrně, vypustil však kapitolu o signaturách a astrologických korespondencích.

Naše nové vydání vychází z obou předchozích¹, Svobodovy doplňky jsou vysázeny odlišným typem písma (kurzívou).

Nakladatel

¹ Griese O.: Mumiální hermetická léčba, příspěvek k tajné medicíně starých, Ústřední nakladatelství okultních děl, Praha — Žižkov, 1908.

Griese O., Svoboda A. R.: Mumiální hermetické léčení, Literární sekce Kruhu, II., Praha IV — 1949, vydáno jako rukopis pro členy Kruhu.

ÚVOD

Účelem této studie, sestavené podle Paracelsa, Agrippy z Nettesheimu, Fludda, Santaneliho a jiných přírodních lékařů středověku, nově zpracované Otakarem Griesem v r. 1908 není podán návod k této léčbě, nýbrž oživit a pro příští generace podchytil zájem o tento druh léčení, který nepřihlíží jen k ryze tělesným stránkám nemoci, nýbrž i k jejím příčinám duševním, duchovním a mravním. Tohoto léčení používal např. Ježíš Kristus, když uzdravoval nemocné a křísil mrtvé. On postřehl nejhlubší příčiny všech tělesných neduhů, když k uzdraveným řekl: »Jdi a nehřeš více«.

Neboť všechny nemoci mají konečnou příčinu v mravních nedostatcích člověka a lidstva. Druhá příčina vydání této studie byl nový senzační zájem o mumiální léčbu, jak se projevil v novém léčení tkáněmi podle ruského lékaře Filatova, pomocí tzv. placent čili transplantace, což není nic jiného než středověká léčba mumiální, jak ji před staletími používali duchaplní předchůdci dnešních lékařů, filozofové, hermetikové, kteří vnikli hluboko do podstaty života a smrti a dodnes nebyli v těchto vědách předstíženi.

To vysvětlil ve svém díle vídeňský lékař dr. Bernhard Aschner, který reprodukoval celou nauku dr. Paracelsa z oboru filozofie, magie, astrologie, alchymie a zejména hermetického lékařství. Paracelsus žil v r. 1493–1541, Agrippa z Nettesheimu r. 1486–1536, ale jejich prameny sahaly od Galéna a Hippokrata po Alberta Magna, Tomáše Aquinského, Raimunda Lullia, Trithemia. Jejich největším pramenem byl prostý lid a Paracelsus vyhledával i baby kořenářky, cikány a katy, aby se dověděl o lidové a přírodní léčbě co nejvíce.

Zanechal nám nesmírné dílo, z kterého čerpali a čerpají všichni badatelé až do dnešní doby. Velké dílo v tomto směru započali členové Universalie, spolku českých hermetiků, až do doby, kdy okupací byla jejich činnost ukončena. Doufejme, že i moderní doba se dočká toho, kdo se ujme této práce, tak důležité pro blaho celého lidstva.

(Úvod A.R.Svobody k obnovenému vydání, Praha 1949.)

Práce, kterou podávám české veřejnosti, jest vlastně třetí práce disertační, určená Vysoké Svobodné Škole Věd Hermetických v Paříži a jako taková měla původně ten účel, podati rektoru této školy, panu MUDru. Gérardu Encausseovi resumé mých hermetických studií.

Jsa plně sobě vědom všelikých nedostatků své práce poznamenám, že není ona ani z daleka tak úplnou a ucelenou, jak jsem si ji přál mít vydanou tiskem. Bylo nutno přizpůsobit se našim ne příliš utěšeným poměrům a vypustit celou řadu již vypracovaných statí a doplňků, jimiž by byla práce vzrostla na objemnou knihu, neboť chtěje, aby práce vykonala svoje poslání a vnikla do všech vrstev národa našeho, musel jsem ji učinit všem snadno opatřitelnou. Proto přece však podává — ačkoliv bylo nutno omezit se na to nejnutnější a nevyhnutelné — v krátkosti systém celý, ukončený.

Podotýkám předem, že jsem nepsal se stanoviska kulturně-historického, an o reelnosti hermetismu jsem pevně přesvědčen, než abych obávaje se nepříznivé kritiky a takovéhož i veřejného mínění, tímto štítem literární neupřímnosti a pokrytectví se chránil. Je mně zcela lhostejno, jak bude kniha veřejným forem přijata, obviní-li mne toto ze šíření nesmyslných pověr a zastaralých léčebných systémů nebo bude-li na mne prstem ukazovat jako na podařené monstrum z okkultního tábora. Bývá to už konečně údělem všech, kdož odváží se na veřejnost s názory jen poněkud odchylnými od kréda panující třídy.

Jsem dalek vnucovat svoje přesvědčení a své okkultní adaptace čtenářstvu, dobře věda, že systém třeba sebe logičtější a přirozenější není s to pravdu hledajícího přesvědčiti bez jeho vlastního přičinění, bez jeho vlastních praktických studií. Proto nemohu ani dosti zdůraznit svoje volání ke všem, kdož budou číst následující řádky, aby theoreticky i prakticky studovali tento léčebný systém a aby ničeho slepě bez zkoušky nepřijímali. Především nepředpojatě tedy zkoušet!

Nesmíme klamati sebe samých, nýbrž musíme otevřeně doznati, že vybíráme teprve zlatá zrnka z hromady obyčejného písku, že třídíme pravé perly od nepravých, jichž nakupilo se během dlouhých staletí okolo oněch nesmírné množství a uvědomujíce si tuto skutečnost, tento přetěžký a nesnadný úkol poctivých badatelů, staneme se opatrnějšími, takže nezbloudíme v temných a nekonečných uličkách hermetického labyrintu. Majíce na zřeteli svorný postup prací theoretických i praktických, musíme se vynasnažiti klady theoretické doložit výsledky experimentálními a naopak z výsledků praktických čerpat materiál pro upevnění event. zlepšení stávající theorie. Jen takto bude studium naše všestranným a námaha plodnou.

Tolik na uváženou té malé hrstce, již pohnou následující řádky k vážnému přemýšlení a k další práci v oboru tom.

V Žižkově, v srpnu 1908.

O. G.

PŘEDMLUVA

Doba nynější jest érou mocných převratů ve vědě. Celá řada hypotéz a krásných teorií, na něž by byli ještě do nedávna nejvěhlasnější světoví učenci přísahali jako na nezvratnou, absolutní pravdu, boří se jako domeček z karet a ustupuje názorům, prolašovaným dříve za fantastické spekulace a ničím neodůvodněné domněnky některých blouznivců. Všeobecně zatracované názory hrstky po pravdě se pídících jednotlivců vítězí pozvolna na celé čáře... Ejhle! gram zpropadeného radia otfásá nejhlubšími základy moderní chemie a uvádí v posměch veškeré diskusse těch, kdož ve vědecké nedůtklivosti a doslovně papežské neomylnosti uchvatitelů moci veřejného mínění křičeli na novodobé průkopníky moderního okkultismu pověstné Anathema sit.

Než moderním hermetikům dostává se již zasloužené satisfakce i z kruhů vědeckých, které se doposud chovaly zcela chladně, ba přímo zamítavé a nepřátelsky oproti novým proudům ve vědě, propagovaným některými okkultními školami. Směry na pohled nové, avšak s pečeti tisícileté vysoké kultury dávno zašlých ras.

Tehdejší lidský genius pokroku nezanikl. Ústními tradicemi a soukromými učelišti nemnohých zasvěcenců dochovaly se nám ideové podklady nejzazších věků a národů až na naše doby. Nesprávným výkladem a nepochopením byly sice valně pozměněny, avšak jádro zůstalo neporušeno. Jádro vonné a rajsky sladké, cíl mocné přitažlivý, k němuž sice materialističtí učenci spějí, doposud jsou však od něho velmi vzdáleni. Zaměňují šat s pravým člověkem, pokládají fatu morganu za vytouženou oasu, ztotožňují jádro se slupkou. Málo kritičtí vyhlašují smečku podvodníků za representanty této posvátné Vědy, a zatím co její hierofanti ji ostříhají a hází jenom malinké droby z jejího nevyčerpateľného lůna mezi lačný dav, zatracují oni její velebné učení a proklínají. Moderní inkvisice ve vědě, nezadávající ničím středověké!

Velmi krásně vystihuje tuto skutečnost zvěčnělý Stanislav de Guaita, jeden z největších francouzských okkultistů novější doby, ve svém nesmrtelném díle »Na Prahu Tajemství«. Praví: »Pokaždé, jakmile některý šarlatán pozdvižen jest v plné slávě na jeviště magie, s divotvorným žezlem v ruce, celá hana a nenávist padne pak na pravé adepty. Ti v pravdě jsou vždy obdařeni posměchem, onino bohatstvím. Toť nepochybně příčinou všech pohan — a to jistě ve středověku — jimž byli vydáni žáci Hermovy, Zoroastrovy a Šalomounovy. Mágové byli obviňováni z nemravných zločinů a rouhačských skutků, jichž se prý dopouštěli na čarodějnickém sabbatu. Veškeré zločiny, páchané příšerami obého pohlaví jako násilí, otravy, ucarování, svatokrádeže, vše to se přičítalo skupině zasvěcenců. O jich životě soukromém roznášely se nejhnusnější klepy a za jejich učení považovány výmysly okrášlené hloupostmi a urážkami proti Kristu a Marii, vše k postrachu zbožných duší a k posměchu lidí duchaplných.«

Jak jsem již podotknul, dostává se moderním hermetikům jakéhosi zadostiučinění a tu dlužno s potěšením konstatovati, že i u nás pozvedl se hlas — ne snad přímo na obranu teorií starých, dosti však pozoruhodný svými vývody — v osobě prof. Jana Matznera v Českých Budějovicích, který ve svém spisku »Zázrak radia« mezi jiným píše následující:

»Jak podivuhodná jest hmotná emanace radia, tento hmotný výron radiový! Z toho nutně Ramsay a Soddy soudili, že helium vytváří se z radia nebo z plynné emanace, z plynného výronu, jež radium vyzařuje. Jest tedy emanace neboli záření radiové povahy hmotné, jest to vyzařování přejemných hmotných částic! To by znamenalo ne méně, než že se podařilo z jednoho prvku vytvořití prvek druhý! Hle, **stará myšlenka zlatodějů se vrací**, myšlenka stará v novém vydání! Zrovna jako platí zákon o zachování energie, platí i zákon o zachování jednotlivých vidů hmoty prvkové, odvozený na základě tisícerych pozorování. **A tímto zákonem jest poprvé otřeseno!**«

Jak byl na př. oslavován geniální duch Newtona, objevitele gravitace? A k jakým resultátům přichází moderní učenci na základě nejnovějších výzkumů ve fysice? Nepadá theorie gravitační převahou důvodů theorie elektrodynamické? A což astrologie, zdali nemá i ta dosti zastanců v učeném světě? V těchto oborech ukazuje exaktní věda citelné mezery, které se snaží někteří učenci vyplnit svými teoriemi. A s výsledkem. Starou magii a theurgii objasňují nové výsledky na poli hypnotismu a pokusy s vymístěním lidské sensibility a motoricity, a posmívány spiritism hrdě vztyčuje svoji hlavu a jenom němým pokynem ukazuje na skvělé experimenty italských profesorů s mediem Euzapií Palladinovou. Ano, fakta, suchá, zdrcující fakta, jež popírat znamenalo by **ne nevědět, nýbrž nechtít vědět**. Jsou-li hypnotism, spiritism, somnambulism apod. veřejnosti s dostatek známy a vědou exaktní jakž takž již vysvětlovány, panuje o mumiální hermetické léčbě, již věnují tuto studii, i v kruzích ok-

kultismu velmi blízkých velké temno. Ne snad z důvodu nepatrného rozšíření, any mumiální léčebné praktiky jsou na venkově nejvíce prováděny, nýbrž proto, že právě v tomto oboru nakupilo se na základní jádro tolik nesmyslných pověr a zbytečných přívěsků, že podstatu základního učení jest velmi těžko rozlišit. Pracovala tu nezřízená lidová fantasmie, z jejíhož kouzelného okruhu nedovedli se mnohdy vymanit ani sami hermetičtí lékaři. Ovšem, v principu se nauka neměnila, jenom provádění léčby samotné se podle různých praktiků všelijak modifikovalo. Této okolnosti musí být sobě každý poctivý badatel vědom, aby se ve svých soudech neukvapoval. Pokusím se, pokud lze, vysvětliti léčbu mumiální co nejlépe, aby čtenář poznal, třeba že staří neznali mnohého, co provádí moderní badatelé ve svých lučebnách a fyzikálních laboratořích, že byli podstatě pravého léčení i léků blíž než tito.

Co Röntgen domněle poprvé objevil, bylo už starým Indům známo a nemálo snad přispěl baron Reichenbach svým učením o ódu k vystoupení Röntgena, který by bez něho jistě nebyl sklízel tolik vavřínů. Ovšem, učený svět let padesátých minulého století byl už právě tak ideově zkrachovaný, jako jest tomu dnešního dne, měl jediný monopol a patent na vědění, které všichni nemyslicí přitakávkově také náležitě respektovali. Nelze se tudíž ani diviti, vystoupil-li tehdy jednotlivec bez vysoké protekce s názory novými, odchýlnými, že musel být umlčen.

Podnes se vysmívají naši lékaři slovům »similia similibus curantur«, ale také dodnes jim nerozumí. A býlí fušerské přece bují, na vzdory drakonickým zákonům copařských rarit. A ku podivu, všichni, jimž někteří diplomovaní léčitelé vyssáli z duše poslední jiskerku naděje na uzdravení, z těla fysickou sílu a z kapsy poslední halěř, ti všichni utíkají se v své beznaději a hrozném zoufalství k takovému fušeru-hermetiku nebo přírodnímu lékaři, kteří jim mocně ždané zdraví konečně navrátí. Tím nemíním zastávati se podvodníků nemajících s pravými hermetiky nic společného a kteří právě tak jako lékaři zkoušející na nebohých pacientech vynalezené léky a doučujících se ve veřejných nemocnicích (v tom ohledu jest Praha výtečným exemplářem) na chudácích, jež platí země, jsou velmi nebezpeční nejen zdraví, ale i kapse člověka.

Proto bylo by již v zájmu všeobecného blaha, aby věda konečně nepředpojatě přistoupila k prozkoumání systémů hermetických, z nichž jedním z nejdůležitějších jest mumiální léčba, tyto podle zásluhy ocenila a působila na stát, aby tento ustavil fakultu pro hermetism, a absolvované hermetiky jako jiné absolventy vysokých škol po předepsaném studiu a odbytých zkouškách (jako jest tomu na příklad v Paříži) organisoval a umožnil jim jakési sociální postavení. Vládě musí záležet především na tom, aby příslušníci státu, jehož jsou oni oporou a silou, nezmírali pod nožem lékařů-řezníků a se nekazili výtečným sérem ještě výtečnějších očkovatelů, nýbrž aby byli léčeni jenom takovým lékařem, jemuž opravdu záleží na tom, aby chorého vyléčil. Nevypovídá hermetism modernímu lékařství boj, neboť vítá každý jeho nový objev směřující k ulehčení trpícího lidstva s jásotem, ale potírá každého zmetka přivlastňujícího si název lékaře neprávem, každý nový systém, který pod rouškou medicíny jest jenom dobře maskovanou formou nestydatého kapitalistického vydírání. U nás máme k takovému sociálnímu i vědeckému obrození snad ještě daleko, než nezoufejme, i hlemýžď někam doleze. Buďme jenom na svých místech, nedbejme výsměšků ni pohan, buďme důslednými do krajnosti. Urputně, avšak důstojně bojujice, neopouštějme svých posic a třeba by nás upalovali, obhajujme svoje přesvědčení s čelem hrdě vztyčeným jako kdysi Galileus a hřímejme světu v uši: **A přece máme pravdu.**

K DĚJINÁM MUMIÁLNÍ LÉČBY

Mumiální léčba, některými starými autory nazývaná také sympatická, je prastará. Tradice a nejstarší nám známé spisy nás opravňují k domněnce, že se mumiální léčbou léčilo již v době předhistorické a že je jednou z nejstarších léčebných metod. Téměř všechna starověká okultní střediska měla ve svém učebním programu na prvním místě mumiální léčbu a mužové jako Zoroastr, Abbaris a jiní byli jejími adepty. V pátém a šestém století před Kristem to byli Démokritos, Platón a Pythagoras, jejichž učení ještě s jinými východními tradicemi se stala základem hermetické doktríny filozofů a lékařů pozdějších, jmenovitě **Jindřicha Kornelia Agrippy** a věhlasného reformátora medicíny **Theofrasta Paracelsa z Hohenheimu**, jehož škola dala nám celou řadu výtečných hermetiků, z nichž některé zároveň s jejich spisy pro nás důležitými uvedu.

Jako uvidíme v dalším, zakládá se mumiální léčba na principu ódicko-vitálního působení určitých jedinců říše nerostné, rostlinné a živočišné na astrální organismus chorého a tím zpětně na tělo fyzické, jež doznává určitých změn odpovídajících účinkům použitých látek.

Astrální fluidum neboli akaša, jak nazývají Indové sanskrtsky ether našich učenců, je zde hlavním činitelem, jakýmsi nositelem, zprostředkovatelem en distance. Působí-li nyní ód (magnetické, fluidické výrony) určitého nerostu, rostliny nebo zvířete na předmět nasycený lidským ódem čili mumií, jak říkali staří učenci, třebas by byl ten předmět vzdálen míle od pramene ódu (člověka, z něhož byl vzat), projeví se účinek víceméně intenzivní na onom pramenu. Je tu mezi nimi jakési magnetické spojení, elektro-ódický raport — jehož podstatu doposud neznáme, což nám ale nepřekáží jej konstatovat — asi jako navázané spojení mezi vysílací a přijímací stanicí bezdrátového telegrafu pomocí elektrických vln. Z těchto faktů můžeme analogicky soudit na jakési étherické vlnění při vlastním léčebném aktu, kdy se uvádí v činnost astrální dynamismus použitých hmot.

Nahlédněme nyní do spisů starých hermetiků. Nalézáme zde tytéž »novodobé« názory o radioaktivitě hmot, tentýž ether moderních fyziků. Již výše uvedený Jindřich Kornelius Agrippa z Nettesheimu (1486-1536) píše ve svém díle **Occulta Philosophia** následovně: »Poněvadž duše, primům mobile, je samostatná a sama o sobě pohyblivá, kdežto tělo a hmota jsou nehybnými a rozdílnými od ní, musí tedy existovat, abychom tak řekli, prostředník, který není tělem ani duší a který obojí spojuje. Takový prostředník **je nutný. Je to světový duch**, prostřednictvím něhož obývají duše hrubá těla a jimž on propůjčuje podivuhodné schopnosti. Světový duch, také zvaný ‚Quinta Essentia‘, není složen ze čtyř elementů, nýbrž existuje mimo ně, sám o sobě.«

Podobně, jenže obšírněji a důkladněji píše Theofrastus Paracelsus v díle **Opera omnia medico-chemico-chirurgica**. Rozvádí tu celou hermetickou doktrínu do detailů, popisuje »živou« mumií (z člověka) a »mrtvou« (z nějaké jiné látky), definuje princip astrální u nerostů (stannar, truphat), v říši rostlinné (leffas) a živočišné (evestrum) a konečně se široce rozepisuje o astrálním těle člověka nebo, jak on říká, o siderickém člověku, který při exteriorisaci (vymístění), jak později uvidíme, hraje velmi důležitou roli.

Uvedme nyní některé muže z jeho školy, jejichž spisy nám mohou být dobrým vodítkem při studiu hermetické léčby vůbec a mumiální zvláště.

V první řadě je to **Osvald Crollius**, tělesný lékař Rudolfa II., který ve svém spise **Tractatus de signatura rerum interna** krásně pojednává o učení o signaturách neboli znacích, o učení pro mumiální léčbu tak eminentně důležitém.

Jako neúnavného rozšiřovatele Paracelsových idejí mezi širokými lidovými vrstvami musíme uvést geniálního **Leonarda Thurneyssera**, autora dvou pro nás zajímavých spisů: **Quinta Essentia, d. i. die höchste Subtilitet, Krafft etc. der Medicin und Alchymie a Historia und Beschreibung influentischer, elementarischer und natürlichen Wirkungen aller fremden und einheimischen Erdgewächse**.

Dále zasluhují zmínky **Bartoloměj Carrichter**, tělesný lékař císaře Ferdinanda II. a Maxmiliána III., a **Michal Babst v. Rochlitz**. První napsal: **Von gründlichen Heilung der zauberischen Schäden a Kräuter — und Arzneybuch**, druhý napsal **Arzneykunst und Wunderbuch a Wunderbarliches Leib — und Wundarzneybuch**.

Zvláštní pozornost musíme věnovat spisům **Andrea Tenzela**, zabývajícího se téměř výhradně hermetickou léčbou, jíž docílil pozoruhodných výsledků. Jeho spisů bylo také použito k této studii. Karel Kiesewetter ho nazývá ve svém díle **Die Geschichte des neueren Occultismus** německým Gustavem Jägrem sedmáctého století, což je vzhledem k proslavenému jménu tohoto novodobého

učence velmi význačné. Andreas Tenzel napsal: **Medicina Diastatica, Experimenta Andrea Tenzelii de occulta magico magnetica morborum quorundam curatione a Scripta gemina de amore et odio.**

O podobných tématech jako Andreas Tenzel psal marburský profesor medicíny a filozofie **Rudolf Coclenius**, kterému byl pro velkou učenost udělen titul »praeceptor Germaniae«. Napsal **Tractatus de magnetica vulnerum curatione** a obhajovací spis proti jezuitovi Robertovi **Synarthrosis magnetica opposita infaustae anatomie Roberti**.

Dále londýnský lékař **John Hoster**, **Johann Michelius z Antverp** a **Kenelm Digby** psali mnoho o hermetické léčbě. Poslední z nich napsal také pozoruhodný spis **Oratio de pulvere sympathetico**.

Dalšími průkopníky na poli hermetické léčby byli znamenití okultisté **Robert Fludd** a **William Maxwell**. Z celé řady spisů prvního z nich nás bude zajímat **Philosophia Moysaica**, v níž (ve II. knize) pojednává originálním způsobem o příčinách sympatie a antipatie. Také u něho je světový duch pátým principem pronikajícím všechny elementy. Každé těleso podle něho vyzařuje paprsky. Mají-li stejný anebo alespoň podobný původ, pak tělesa sympatisují, a naopak.

Na podkladě poněkud širším rozebírá hermetickou teorii William Maxwell v díle **De medicina magnetica**. Povšimněme si blíže jeho dvanácti základních vět mumiální léčby, jejichž význam plně pochopíme teprve v následujících kapitolách. Zde je uvádím pouze jako bibliografickou ukázkou.

- I. Duše nesídlí jenom v těle nalézá se i mimo ně a není ohraničena žádným organickým tělem.
- II. Duše působí i mimo sféru hmotného těla.
- III. Každé těleso vyzařuje paprsky, jimiž duše působí a kterým propůjčuje sílu a schopnost působení.
- IV. Tyto paprsky mají životní sílu, jíž působí duše.
- V. Výměšky animálního těla přenáší část této životní síly (ódu).
- VI. Mezi tělem a jeho výměšky je duševní spojení i na velkou vzdálenost. Totéž platí o všech částech od těla oddělených a o krvi.
- VII. Výměšky si ponechávají svoji sílu (ód) potud, pokud se podstatně nepřemění.
- VIII. Onemocní-li jedna část těla, trpí i části ostatní.
- IX. Posílí-li se životní duše (ód) v jedné části, posílí se tím celé tělo.
- X. Kde je duch volnější, tam se rychleji vybavuje.
- XI. Ve výměšcích, krvi apod. není duch tak vázán jako v těle, proto se z nich snáze a rychleji vybavuje.
- XII. Smíšením duchů (ódických prvků) povstává sympatie a z té pochází láska.

Za syntetika v oboru mumiální léčby musíme považovat italského profesora medicíny **Ferdinanda Santanelliho** z Foreny u Neapole, jehož **Philosophia Secreta** je mistrovským dílem o mumiální léčbě. Také tohoto díla bylo k studii použito.

Z Čechů psal o hermetické léčbě **Marcus Marci z Landškrounu** (1595–1667), lékař a profesor lékařské fakulty pražské, jehož životopis a výtah jeho nauk nalezne laskavý čtenář ve II. ročníku časopisu *Isis a Paracelsia*, str. 215–221. Pro nás zajímavá je jeho **Philosophia vetus restituta, partibus V. comprehensa, quarum: I. De mutationibus, quae in universo fiunt, II. De partium universi constitutione. III. De statu hominis secundum naturam. IV. De statu hominis praeter naturam. V. De curatione morborum**. Kniha byla vydána v Praze r. 1662 a je psána ve smyslu tezí starých filozofů.

V devatenáctém století vystoupil jako obhájce hermetismu **Dr. Bruno Schindler**, který v díle **Das Magische Geistesleben** shrnul veliký materiál fenomenálního okultismu a velmi přesvědčivým způsobem v něm dokazuje správnost teorií starých učenců, vše podepírá tolika příklady ze skutečnosti a dokázanými fakty, že je zapotřebí už značná dávka předpojatosti k popření. Pohlédme, co píše o předmětu naší studie. »Veškeré výměšky jsou nositeli sympatických účinků. Navrátil-li Kristus svoji slinou slepci zrak, léčili-li Ensalmadoři, jak vypravuje Delrio, slinou a dechem, mluví-li Theokritos o síle sliny a hraje-li slina často u našich somnambulů velkou roli, působí-li na druhé straně slina vlivem afektů a vášní jedovatě a zhoubně, jsou-li předměty, kterých se dotkl magnetizér neboje nosil nebo na ně dýchal, nositeli jeho magnetické síly, vidíme, že se starému učení o síle mumie dostává zadostiučnění, tomu učení, jež připisovalo mrtvým animálním látkám velkou magnetickou sílu. Magnetizovaná voda se stává pro somnambula vodou léčivou a nahrazuje magnetizéra. Zde nalézají účinky ostatků

svatých, magické ligatury (magické podvázání cév), nápoje lásky a sympatické léčby své ocenění.«

Kromě tohoto učenice se klonila k hermetické léčbě celá řada jiných na slovo vzatých badatelů, jako **prof. Karel du Prel, Maxmilián Perty, prof. baron v. Reichenbach, plukovník de Rochas, dr. Gérard Encausse, prof. Richet** a mnoho jiných.

Načrtnuvše krátce dějinný nástin mumiální léčby, přikročme k vlastnímu předmětu naší studie.

NAUKA O ÓDU

Nauka o ódu je podkladem mumiálně-hermetického léčebného systému. Léčebné výsledky starých hermetiků i novější objevy v oboru mumiální léčby některých moderních okultistů, o nichž oficiální věda nechce nic vědět a které předem a bez bližšího zkoumání popírá, nás přímo nutí, abychom uznali a přijali teorii jemné duchovní hmoty čili záření, jemuž moderní hermetikové říkají ódická substance. Co je tato ódická substance? Nic jiného než fluidální hmota, čtvrté vesmírné skupenství, Mesmerův animální magnetismus, *prostě a lidově řečeno: duše*. Oficiální věda ji tuší a třebaže oddaluje její uznání, nebude se jí moci nakonec přece jen vyhnout. Pravdu nelze na dlouho utajit, byť i materialistický závoj „haeklovštiny“ byl sebestušší a sebetemnější. Nám, kteří jsme o reálnosti okultních skutečností přesvědčeni, může být stanovisko odpůrců naprosto lhostejné. Ty, kteří kolísají, uklidni du Prelova věta: »Zkušenost učí, že kdykoliv věda apriori bez řádného vyšetření něco popírala, vždy se mýlila«. *K příkladům nemusíme jít daleko ani u nás, ani jinde ve světě, stačí poukázat na odpor papežů proti Galileově nauce o tom, že se točí Země okolo Slunce a ne Slunce okolo Země, za kteréžto tvrzení dal papež Galilea bezmála popravit, aby se za nějakou dobu na to bez jakéhokoliv ostýchání prohlásil neomylným. Dalším dokladem omylů oficiální vědy mohou být naše Rukopisy, královédvorský a zelenohorský, nebo problém odvěkého slovanského osídlení Evropy, k nimž oficiální věda stále ještě, i po tak jasných důkazech, zaujímá odmítavé stanovisko.*

Je divné, že kdykoliv některý z reprezentantů oficiální vědy pozvedne svůj hlas k obhajobě okultních systémů a předloží snad i výsledky mnohaletého obtížného a nestranného bádání, věda, pro niž se tolik napracoval, pro niž neúnavně sbíral po dlouhá léta fakta, se pohrdlivě usmívá a dává na srozuměnou, že jeho vědecké práce v matematice, astronomii, fyzice, chemii a jiných vědách si velice váží, že však nemá chuť zabývat se jeho pracemi z oboru, který už dávno odsoudila do starého nepotřebného středověkého haraburdí a který vyškrtla ze seznamu věcí hodných vědeckého bádání, víc si potom jeho práce nevšímá a klidně ji přechází. Proto pozoruhodné práce Zöllnerovy, Crookesovy, Lombrosovy, de Rochasovy a jiných na poli okultismu jsou ještě dnes ignorovány, ačkoli v nynější době můžeme konstatovat již jakýsi obrat k lepšímu.

Když v padesátých letech minulého století profesor baron z Reichenbachů zvířil svým ódem hladinu tehdejšího vědeckého dogmatismu a nesčetnými pokusy s celou řadou senzitivních osob se snažil dokázat své na onu dobu velmi neobvyklé tvrzení o existenci zářivé hmoty (kterou později obhajoval i sám Crookes), pochybovalo se o jeho zdravém rozumu, ačkoliv měl na své straně nejednu vědeckou kapacitu, jako byli doktoři Buchmann, Büchner, Neumann, Ashburner, Ellis, Elliotson, prof. Gregory (vedle Faradaye největší autorita v chemii) a mnoho jiných. Ba i slavný francouzský chemik Barzelius byl Reichenbachovými pokusy velmi nadšen. Vymýšlely se nejrůznější, obyčejně málo duchaplné námitky, rokovalo se zcela vážně o měknutí Reichenbachova mozku a o duševní slabosti pocházející z této choroby, mluvilo se veřejně o bláznovských pokusech s hysterickými ženami, jimž šlechtický experimentátor propadl. A tak teprve po letech, po úporných polemikách s Carusem a Fechnerem, jimž děkuje Reichenbach ostatně za lacinou reklamu a popularizaci, dlouho po jeho smrti vidíme ojedinelé muže studující jeho ódické záření. Z něho čerpali Lenard i Röntgen, a ačkoliv první upozornil na neviditelné záření při elektrickém výboji, přece je Röntgen považován za vlastního vynálezce. Bývá to již osudem velkých lidí, že pracující v tichosti a nehlučně přenechávají žeň svých prací jiným.

Abych čtenáře seznámil se zajímavými pokusy Reichenbachovými, dokazujícími existenci jemné zářící fluidální substance, která v mumiální léčbě hraje tak důležitou roli a bez jejíhož předpokladu nebylo by ani možné rozumně rozřešit problém této zvláštní léčebné metody, uvedu některé z jeho pozoruhodnějších experimentů, které nám zhruba naznačí rysy jeho nauky o ódu.

Reichenbach vychází z předpokladu, že existuje jakási jemná kosmická látka, nevnímátná našimi pěti smysly na stávajícím stupni vývoje. Látka vyzařuje ze všech těl, organických i neorganických, jež proniká, prostupuje v tom nejužším slova smyslu. Tyto světelné emanace mohou však být za jistých okolností vnímány osobami, jejichž vnímací schopnost je již od přírody vyšší anebo se takovou během života teprve stala. Takovou zvýšenou vnímací schopnost nazývá Reichenbach senzitivností a osoby jí obdařené senzitivními. Senzitivními mohou být osoby zdravé i nemocné, zvláště nervově choří jednotlivci jsou nadáni velkou senzitivností. A právě této okolnosti, že pokusy s chorými se velmi dobře dařily, využili odpůrci nauky o ódu, tvrdíce, že Reichenbachovy pokusy nemají tu cenu, jakou jim on přikládá, poněvadž výrony nemocných individuí nemohou pro nás být směrodatnými, protože

chorobou se vnímací schopnost pozměňuje a nemohou nám tedy skýtat patřičné záruky. Nepomohlo, že Reichenbach vybíral k pokusům vesměs osoby zdravé anebo takové, jež lékaři prohlásili za zdravé, nepomohlo, že se konalo ne stovky, ale tisíce pokusů v různých variacích a s různými subjekty, Reichenbachovy důkazy nestály za nic.

Snad dnes, kdy je objeven k měření psychické síly bioskop a kdy ke konstatování jemných neviditelných výronů jsou zařízeny fotografické přístroje, takže badatel se nemusí omezovat na nespolehlivé senzitivní osoby, mluvili by někdejší Reichenbachovy odpůrci jinak.

Všimněme si blíže jeho pokusů. Reichenbach uvedl například do naprosto temného pokoje senzitivní osobu a tázal se jí po chvíli, co vidí. Odvětila, že pozoruje jakoby v mlze nějaký sklovitý předmět, z jehož jednoho konce vyzařuje intenzivní modravé světlo, z druhého se pak line žlutá záře. Po nějaké době rozeznala dotyčná zcela zřetelně podlouhlý exemplář horského křišťálu. Jindy zase provlékl klíčovou dírkou ve dveřích temného pokoje měděný drát, jehož jeden konec držela senzitivní osoba, druhý pak byl ve vedlejším pokoji vystaven slunečnímu světlu. Dotyčná pocítila náhle příjemný chlad a spatřila na konci drátu silné světelné výrony. Jakmile drát zastínili, intenzita výronů ochabla a zredukovala se matně, jakoby fosforeskující záření. Držela-li osoba dřevěnou nebo skleněnou hůlku, již vystavili slunečním paprskům, pocítila v ruce jemný chlad. Byla-li hůlka ve stínu, pocit chladu okamžitě zmizel. Tedy opačné účinky tepla.

Stejně jako Reichenbach může experimentovat každý, má-li k dispozici nějakou senzitivní osobu, jak to dokázal náš český badatel Břetislav Kafka svými pozoruhodnými vědeckými výsledky, které uveřejnil ve svém velkém díle v několika světových jazycích. (*Nové základy experimentální psychologie, které vydal vlastním nákladem*). Kdo má k tomu schopnosti, může i sám pozorovat světelné výrony. Stačí konat jasnovidná cvičení v naprosté tmě po dobu jedné nebo dvou hodin, aby se zvýšená citlivost probudila. Podmínkou úspěchu je naprostá tma v místnosti, jinak pokusy selžou, neboť sebe-menší paprsek světla činí námahu iluzorní. Aby si oči zvykly na tmou, uzavře se experimentátor nebo jeho subjekt do tmavé místnosti, načež po jedné až dvou hodinách klidu začne s pokusy. U osob málo citlivých nastanou pozoruhodnější výsledky teprve po delší době, u osob citlivých daleko dříve, třeba hned po prvním sezení. To se řídí individuálními dispozicemi.

Drží-li subjekt ruku v modré části spektra hranolem rozloženého slunečního světla, pocíťuje chlad, ve žluté teplo. Polarizujeme-li sluneční paprsky a necháme-li je dopadat pod úhlem 35 stupňů na několik na sebe položených skleněných desek, obdržíme dva druhy světla: odražené a procházející. Drží-li senzitiv skleněnou hůlku ve světle odraženém, pocíťuje chlad, kdežto světlo procházející vzbuzuje teplo. Voda vystavená po nějakou dobu takto odraženými světelným paprskům chutná senzitivní osobě kysele, voda vystavená paprskům procházejícím chutná nepříjemně hořce. Totéž zjistíme, když dáme vodu do modrého nebo žlutého slunečního spektra. Voda nasycená modrými paprsky chutná kysele, žlutými hořce. Podobné vlivy vykazuje i světlo měsíční, jenže některé výsledky jsou obrácené. Zmíněné pokusy dokazují přítomnost magnetického fluida ve smyslu Mesmerově i v paprscích slunečních nebo měsíčních.

Neméně zajímavé jsou pokusy s magnetem. Severní pól magnetu vyzařuje intenzivní modré světelné paprsky a voda jim vystavená chutná kysele. Jižní pól vykazuje výrony žluté do šeda a voda jimi nasycená je hořká. Foukáme-li do těchto světelných výronů, uchylují se po směru vzduchového proudu a rozdělují se jako plamen svíčky, obcházející překážky. Některými hmotami prostupují, jinými ne. Tyto světelné emanace však nejsou podstaty magnetické, protože emanace krystalu jsou totožné s výrony magnetu a přece nikdo nemůže tvrdit, že by krystal byl magnetický, alespoň ne v takové míře, jako obyčejný magnet. A navíc jsou výrony z krystalu někdy mocnější než z magnetu. O dalších podstatných rozdílech mezi silou magnetickou a ódickou se nelze v omezeném rámci této studie šířit.

Podobně jako krystaly a jiné anorganické látky vyzařují ód i látky organické, rostliny, zvířata a člověk. Jejich těla se zdají být obalena světelnou mlhou, aurou, z níž prozařují místy silnější ódické paprsky. Nejsilnější vyzařují z pohlavních částí, z krajiny srdeční, z úst a konečků prstů u nohou i rukou u zvířat i lidí. Podobně to vypadá také u zjevů duchovních. Pravá strana aury je sytější modrá do fialová, levá strana září světlem žlutým nebo jasně zeleným. U člověka vyzařují konečky prstů na pravé ruce modře, na levé žlutozeleně. To všechno záleží na polarizaci, která může být někdy opačná, což závisí na dispozicích horoskopu. Držíme-li po nějakou dobu nad sklenicí vody pravou ruku a podáme ji senzitivní osobě k pití, prohlásí, že je kyselá. V opačném případě bude voda hořká teplá a vzbudí u senzitivních osob odpor a dávení. Hořejší polovina těla září modře, spodní žlutě. Vycházejí z této polarity rozdělil Reichenbach lidské tělo několika osami na pozitivně a negativně ódické. Pravá polo-

vina je ódicky negativní, levá pozitivní. Horní část těla je negativní, spodní polovina pozitivní. Prsa jsou pozitivní, záda negativní. *Podle nejnovějších výzkumů docílených siderickým kyvadlem, je nutno rozlišovat polaritu podle pohlaví. Např. muž jako celek a zejména jeho levá strana je polarizována pozitivně. U ženy je tomu naopak. Mimo to je samostatně polarizován každý orgán, každá hmota. Siderické kyvadlo krouží nad kladnou polaritou v kruhu, nad zápornou v elipse nebo v opačném kruhu.* Na ódické polaritě založil Césare Mattei svoji elektrohomeopatickou léčbu.

Také veškeré chemické procesy jako rozpouštění, roztavování, přehánění, kvašení, hnití a jiné pochody toho druhu vydávají náhle velmi značné množství ódu. Tak rozpouštějící se cukr, soda, ledek nebo jiné látky během rozpouštění silně září. Měděný drát ponořený do rozředěné kyseliny sírové světélkuje. Rozpustí-li se uhličitan sodný v jedné a kyselina vinná v druhé zkumavce, září obě kapaliny poměrně velmi slabě oproti mocnému ódickému jiskření, které nastává, když se obě tekutiny slíjí dohromady. Jakmile rozkladný proces skončí, záření se zmenší a po nějaké době úplně zmizí.

Zvlášť zajímavý obraz se naskytuje senzitivům na hřbitovech, kde poletuje množství modravých i jinobarevných obláček, zvláště nad čerstvými hroby. Podle některých okultistů to mají být odloučená astrální těla zemřelých, která postupem času spějí stejné k rozkladu a zániku jako těla fyzická, jenže to u nich trvá déle. Lze však namítat, proč se astrální těla nevznášejí nad mrtvolami balzamovanými, u nichž balzamování hnilobě zabránilo? Podle toho nejsou obláčky na hřbitovech nic jiného než výrony produktů hnití, jak tomu je u různých kyselin řady mastné, indolu, skatolu aj. nebo u kyseliny uhličité, čpavku, sirovodíku a jiných plynů. Je přirozené, vidí-li v tom vzrušená lidská fantazie zjevy duchů, *jak tomu je v Máchově básni »Máj«.* Beztvaré obláčky se však nejmenším vánkem rozptylují, což u skutečných astrálních těl není. Také zvukem, třením, teplem, elektrinou apod. se vybavuje mocná ódická síla. Rozezvučená ladička nebo struna, plechové hudební nástroje, to vše vyzařuje v okamžiku hry celé proudy barevného světla, podobně jako liščím ohonem šlehaný elektrofor, skleněná tyčinka třená nějakou látkou, rozpálené železo, žhavé kovové taveniny a všechny zahřáté hmoty. Také galvanické články, elektrické přístroje při práci a drátěné vodiče světélkují. Není vůbec látky nebo hmoty, která by nevyzařovala ód nebo nesvětélkovala. Tam, kde se jeví nějaká činnost mechanická, chemická, fyzická nebo jiná, je záření mocnější. Tak můžeme podle stupně záření stanovit hlavně v nerostné říši i vnitřní stupeň vývoje toho kterého nerostu, *jak se to stalo např. u rádia. Podle toho bylo vypočteno i stáří Země.*

Z předcházejících vývodů poznáváme, jaký význam pro hermetiky mají Reichenbachovy objevy. Jeho základní věta o polaritě, totiž že dvě ódicky různopólní hmoty se přitahují čili spolu sympatizují, a stejnopólní se odpuzují, vrhá na problém mumiální léčby jasné světlo. Obzvlášť výběr léčivých látek nesmí být libovolný. Jejich blahodárný účinek závisí na jejich vzájemné polarizačním poměru k lidskému tělu. Víme-li, že některé nerosty, rostliny nebo zvířata nebo jejich části jsou ódicky pozitivní nebo negativní, snadno nalezneme způsob jejich použití, abychom vyvolali podle zákona kosmické polarity i pocit tělesné volnosti a vnitřní harmonie v souzvuku s harmonií vesmírnou. A tomuto souladu se pak říká zdraví. Každá nemoc vzniká porušením této vesmírné harmonie. A také signatura hmot má důvod a oprávnění v kosmickém polarismu. Staří tyto nauky znali, i když se nedovedli tak vyjadřovat jako my dnes. Přesvědčíme-li se, že ódická polarita plic a mravenčího organismu dovoluje blahodárné působení, nebudeme se divit zdánlivě pošetilému předpisu starých, aby vejce ódisované močí nemocného tuberkulózou se zakopalo do mravenčí kopky. Jak podivuhodná spojitost se nám tu objevuje mezi lékařskými vědomostmi starých hermetiků a moderními objevy Reichenbachovými! Veškeré praktiky starých i novějších hermetiků vyvěrají a ústí v teleenergických vlastnostech univerzálního ódu. Není snad okultní fenomén nebo nějaká psychická akce, která by nevyžadovala jakéhosi spoluúčinkování na ódu.

Vše, i ty nejkompikovanější hypnotické pokusy a sugestivní procesy, které pro mnohé jsou pouhým projevem mentálního dynamismu, se odehrávají v nesmírném moři kosmického fluida. Tam hypnotizérův dynamismus vkládá své chtění a své rozkazy, které by jinak nebylo možno realizovat. V celé přírodě vidíme manifestovat se všudypřítomný, všepřonikající ódický princip při narození, růstu i smrti. Každým dechem sajeme do sebe oživující sílu věčné prany, každým výdechem rozčeřujeme hladinu ódického oceánu, v němž se rodí a zanikají miliardy bytostí.

MUMIÁLNÍ LÉČBA A VĚDA

Mumiální léčbou nazývali staří léčebnou metodu, v níž hlavní roli hrála tzv. mumie, tj. některá část lidského těla nasycená jeho ódem, jako například vlasy, zuby, nehty, hnis, krev apod. Takovou mumii přiváděli ve styk s určitými nerosty, rostlinami nebo zvířaty. Následek takového přenesení neboli transplantace, jak říkali, bylo uzdravení pacienta, z něhož ona mumie pocházela. V teorii vyrozumívali staří hermetikové mumii vlastně naši ódickou substanci, v praxi se však nazývaly mumiemi nebo polomumiemi všechny somatické části nebo jiné předměty ódem nasycené.

Že staří hermetikové museli dobře znát přírodní zákony, které věda teprve část po části znovu odkrývá, dokazují nejnovější pokusy francouzského učence plukovníka Rochase, ředitele polytechniky v Paříži, jež byly potvrzeny i kapacitami exaktní vědy. Jeho epochální dílo *L'exteriorisation de la sensibilité* (Vymístění citlivosti) dokazuje neobyčejně jasně oprávněnost starých hermetiků, kteří tvrdili, že stává jakási magnetická vzájemnost mezi člověkem a věcí nasycenou jeho ódem.

Na takovém magnetickém raportu zakládala se jejich mumiální léčba a nepředpojatý badatel musí přisvědčit, že jejich hermetická praxe byla založena na předpokladech zcela správných, zdůvodněných nejpřísnější empirií. Byť teorie jejich hermetické léčby trochu pokulhávala za praxí, není to ještě důvodem k popírání nebo ignorování fakt, jichž je nesmírné množství a která, pokud se alespoň týče jejich pravděpodobnosti, jsou novějším badáním skvěle doložena.

Teorie starých hermetiků byly přirozeně zabarveny tehdejšími světovými názory, což je zcela vysvětlitelné a nedává nám právo vysmívat se jim a praktickým důsledkům z nich vyplývajícím; může nám být zcela lhostejnou jejich definice mumiální léčby a magnetické vzájemnosti mezi dvěma těly. Kritickým hermetikům musí v první řadě záležet na výsledcích praktických, které zde byly a které nelze popřít. Mumiální léčba podává celou řadu návodů a praktických předpisů, jež můžeme vyzkoušet a pak teprve podle dosaženého výsledku rozhodnout se pro nebo proti. Nikomu se nic nevnucuje, jenom na srdce se klade, aby zkoušel a pak teprve posuzoval. Nepředpojaté studium nevedlo ještě nikoho na scestí. Základ mumiální léčby tkvěl v magnetickém raportu mezi dvěma ódicky příbuznými těly. Abych věc na příkladě objasnil, uvedu každému praktickému okultistovi známou skutečnost intimního vztahu mezi vymístěným tělem astrálním¹ a tělem fyzickým. Každý popud sdělený astrálnímu tělu v době vymístění z těla fyzického přenáší se na toto a projeví fyziologickým úkazem odpovídajícím onomu popudu. Bodne-li např. někdo kovovým hrotem vymístěný astrál do ruky, objeví se na fyzické ruce bodná rána. Spící somnambul onemocní úpalem, vyslal-li experimentátor astrál do nějaké tropické krajiny, nebo omrzají mu nohy, přenesl-li se ve svém astrálním těle do země věčného ledu a sněhu. Pokusy dokazují jakési úzké spojení, jakýsi sympatický vztah mezi oběma těly, neboť úkaz zpětného působení ve sféře fyzického těla nebyl by ani bez předpokladu takového vzájemného vztahu mezi dvěma organismy dvou různých říší myslitelný. Teorie sugesce je zde k vysvětlení nedostatečná. Musíme sáhnout k jiným činitelům, byť se nám zdály poněkud divné. Jsme už takoví, že považujeme vše, co je nám neznámé, co se v prvním okamžiku příčí našim dosavadním názorům a zkušenostem, za absurdní a nemožné a zapomínáme, že naše nynější vědění není ještě konečným bodem lidského poznání, které je evolutivní, ztrácející se v moři Věčna a Nesmírna.

Takový magnetický vztah však nenalzáme jenom mezi tělem astrálním a fyzickým, konstatujeme jej i mezi věcmi jinými, organickými a neorganickými, krátce mezi vším v přírodě. Všude nalzáme projev zákona Jednoty, zákona univerzálního soucítění. Jsou předměty od sebe míle vzdálené v prostoru, a přece po své vnitřní stránce tak úzce spojené, že působíme-li na jeden z nich nějakou akcí, téměř v tom samém okamžiku, rychlostí myšlenky, manifestuje se náš počín na druhém předmětu činností odpovídající povaze počínu. A jako se neuskuteční nějaký přenos bez fyzického zprostředkovatele, také zde působil prvek, který můžeme nazvat se starými Indy tatvou »akašou«. Vzájemná příbuznost mezi předměty je tu vyznačena stejností anebo alespoň podobností co do počtu i co do délky étherických vln.

Aby se nám princip mumiálního léčení zjasnil, uvedu v následujících řádcích příklad, který nám zhruba napoví, jak bychom si asi měli telenergické působení v mumiální léčbě vysvětlovat. Podle této léčby vyléčíme dnu tím způsobem, že tři dny před novým měsícem ostříháme pacientu vlasy na stehnech a nehty na rukou a nohou a vložíme tuto mumiální směs do otvoru vyvrtaného v den nového měsíce před východem slunce ve zdravém topolu nebo dubu až na dřev, načež otvor zalepíme krav-

¹ Pokládám existenci astrálního těla za dokázanou, proto se o něm šířeji nerozepisuji.

ským hnojem. Do tří měsíců choroba alespoň poleví, nezdraví-li pacient docela.

Jaké se tu odehrály procesy, jak vysvětlit toto podivuhodné působení? Sledujeme pozorně následující řádky, snad se nám potom celá věc nebude zdát tolik absurdní.

Objevy v oboru fotografie ódických výronů a biomagnetických proudů v těle i mimo lidské tělo dokazují, že se fluidické výrony zdravých osob podstatně liší od výronů jedinců chorých. Výrony člověka zdravého jsou harmonické, symetrické, vyzařující z těla paralelně, a tvoří krásnou ovoidní světelnou a zářiči masu paprsků sluncovitě se linoucích z těla. Naproti tomu tělo choré vykazuje nepravidelnou, jakoby přetrhanou síť různých paprsků, tvořících slabší nebo silnější fluidické shluky a uzly, ódický chaos v pravém slova smyslu. Zvláště okolí chorého orgánu je v tomto ohledu typickým obrazem. Touž fotografickou cestou bylo konstatováno, že somatické výměšky, jako jsou pevné nebo tekuté výkaly, pot, nosní hlen, slina a pak organické látky jako vlasy, zuby, nehty, hnis, krev apod., jakož i šaty a jiné předměty delší dobu člověkem nošené, dávají i po čase týž nebo aspoň podobný ódický diagram jak on sám. S pokusy se šlo ještě dále. Byly fotografovány výrony choré osoby a pak její výrony v různém stadiu rekonvalescence a současně i její látky mumiální. V tom poměru, jak se vyjasňovalo a harmonizovalo ódické spektrum choré osoby, pročišťovalo se i spektrum mumiální látky, které nebylo s touto osobou v žádném viditelném spojení. Jindy se nechal na mumiální látku působit mocný vitální dynamismus nějaké silné léčivé a s chorobou znakové (podle signatury) korespondující rostliny. Chorá osoba se přitom žádným způsobem neléčila. Již po deseti dnech vykazovaly fotografované mumie i osoba téměř shodně pozměněné ódické obrazce.

Tyto experimentální výsledky jsou zajisté dosti značnou, byť opožděnou satisfakcí starým hermetikům i nám, kteří krácejíce v jejich šlépějích znovu křísíme ducha velkých idejí zašlých dob.

A nyní se vraťme k našemu příkladu. Mumie přenesená do prostředí, v němž je stále vystavena mocným elektrodynamickým účinkům rostlinné vitální síly (jež působíc na ód mumie pozměňuje jej) dozrává po své vnitřní stránce určitých změn. To nezůstává zase bez účinku na vlastní chorý pramen ódu, na pacienta, jehož organismus se regeneruje. Nastává v něm pravidelný oběh krve a šťáv i správná výměna látek — chorý se uzdravuje. A poněvadž ódické vymístění je povahy světelné a světlo je jen jakýmsi stavem étherného chvění, stojíme tu již na poli oficiálního bádání fyzikálního. Pak jsou možné jen dvě alternativy: buď popřeme experimentálně, fotograficky dokázanou světelnou povahu ódické substance, což by bylo nevědecké, nebo připustíme vysvětlení telenergického působení éthernou vibrací, elektroódickými vlnami, šířícími se jako vlny světelné od mumie k lidskému tělu.

Vyjádríme-li intramolekulární chvění v ódické substanci choré osoby písmenem A a chvění v mumii písmenem B a vitální dynamismus topolu nebo dubu písmenem C, a je-li tento dynamismus schopen umocnit intramolekulární chvění v mumii a následkem magnetického raportu s chorou osobou i v ní postupně na druhou, třetí, čtvrtou, pátou a dále až na x-tou, a znamená-li zmocnění na pátou uzdravení pacientovo, pak tvoří i hranici, přes niž nesmí působení léčivého ódu topolu na mumii překročit, nemá-li nastat zhoršení. Proto staří hermetikové, ať již z vyššího instinktu nebo poučení odjinud, nenechávali mumie s léčivou silou a látkou ve spojení déle, než toho choroba vyžadovala.

Jak z toho všeho vysvítá, nastává při mumiálně léčebném aktu přenos účinků určitých sil. K přenosu síly je však zapotřebí nositele, a tím je okultistům dobře známá *tat va aka ša*.

Je opravdu nepochopitelné, proč mnozí popírají telenergická fakta a prohlašují je za klam a nemožnost, když věda už dávno dokázala možnost takového přenosu síly bez viditelného vodiče. Zavedeme-li např. elektrický proud do většího induktoru s kondenzátory a blížíme se ke stroji se vzduchoprázdnou skleněnou trubičkou, tu v určitých místech ve volném prostoru, kde je největší napětí, trubička zazáří a světélkuje. Blížíme-li se magnetem ke kusu železa, stává se ihned magnetickým. V nejnovější době pak bezdrátová telegrafie a *rádio nám podává jasný důkaz pro tvrzení hermetiků o přenášení sil bez zvláštního vodiče přímo prostorem. A tak je možné nejen přenášení sil mezi různými hmotami, ale i mezi rostlinami a bytostmi.* Tak poznáváme, že ani přírodní vědy neodporují zásadám hermetických nauk. *V roce 1908 přímo prorocky předpověděl Otakar Griese ve své studii o hermetickém lékařství, že co nevidět přijde doba, kdy se objeví stará hermetická léčba v novém rouše a pod jiným jménem, jak to učinil kdysi Röntgen se svými X-paprsky a jak se v roce 1948 skutečně stalo s novým léčením tkáněmi podle dr. Filatova. Svůj objev učinil Filatov už v r. 1933, ale trvalo patnáct let, než se dostal k nám a než ho bylo prakticky také u nás používáno.*

Díváme-li se na hermetickou léčbu z tohoto hlediska, stává se nám srozumitelnější a jeví se nám v docela jiném světle, než v jakém byla líčena. Pohovoříme si nyní o pokusech plukovníka de Rochase. Tento experimentátor uvedl celou řadu subjektů médií do somnambulního stavu a pozoroval, že

nastoupivší necitelnost je způsobena vlastně vymístěním čili exteriorizací jejich citlivostí. A tu konstatoval, že kolem těl uspaných subjektů se utvořily soustředěné, citlivé ódické obaly, oddělené od sebe asi 5 cm silnými vrstvami necitlivými. Nyní postavil de Rochas do takového citlivého obalu sklenici s vodou. Ta se nasýtila ódem a zcitlivěla tak, že dotkl-li se jí rukou experimentátor, pocítil tento dotek subjekt na svém těle.

V jiném případě zcitlivěl takovým způsobem de Rochas voskovou figuru, a když ji pak bodal jehlou, pociťovala bodnutí uspaná osoba. Jindy připevnil na tuto figurku vlasy subjektu a nechal ji odnést do vedlejší místnosti. Probudil subjekt a zatím co se s ním bavil, vykřikl dotýčný bolestí, že ho někdo zatahal za vlasy. A skutečně v tom okamžiku tahal voskovou figuru někdo ve vedlejším pokoji za připevněné vlasy.

Další pokus je zajímavý tím, že vylučuje jakoukoliv sugesci. Rochas fotografoval za použití ódicky zcitlivělé desky subjekt. Když byla deska z aparátu vyňata a Rochas náhodou na desce škrábnul, subjekt vykřikl a omdlel. Na jeho ruce se objevily dvě oděrky odpovídající přesně škrábnutí na desce. O nějaké sugesci nemůže zde býti řeči, poněvadž ani de Rochas ani somnambul nevěděli, kam byla deska škrábnuta.

Dále dokázal de Rochas, že lze vymístit i jiné smysly. Tak postavil do citlivé ódické vrstvy uzavřenou lahvičku s voňavkou a subjekt rozeznával vůně. Jindy zase přiblížil k ruce somnambula sklenici naplněnou krystalizujícím roztokem Glauberovy soli. Ruka se smrštila a subjekt v ní pocítil prudkou bolest. Za několik dnů ponořil do téhož roztoku nůž. Somnambul ve vedlejším pokoji záupněl bolestí. Takových a podobných pokusů konal de Rochas bezpočet.

Jiný badatel, Astére Denis, ředitel hypnotického ústavu ve Vervier, konal v roce 1893 s paní Alaud, velmi senzitivní dámou, následující pokus: uvedl ji v hluboký spánek a ve vzdálenosti asi 10 cm, později až 3–4 m od jejího těla konal ve vzduchu s prsty pohyby, jako by někoho štípal. Paní vždy hlasitě bolestí vykřikla.

Dr. Gerard Encausse, ředitel Layské laboratoře pro hypnotismus v nemocnici Charité v Paříži, chvalně známý svým dílem »Traité elementaire de magie pratique«, uspal hypnoticky jistou ženu, aby se přesvědčil, ztratila-li citlivost, přiblížil se s hořící svíčkou k její dlani. Uspaná nepociťovala zhořání. Jakmile však držel svíčku delší dobu v exteriorizovaném pásmu mimo její tělo, zvolala uspaná, že pociťuje na dlani pálení.

Všechny tyto pokusy dokazují magnetický vztah mezi osobou a předmětem nasyceným jejím ódem, takže osoba může pociťovat všechno, co se s předmětem děje. Není zde patrná obdoba s mumiální léčbou? Také zde nalézáme mezi člověkem a různými předměty magnetické vztahy, které nelze vysvětlit sugescí, neboť sugescie může působit z mozku na mozek a nikoliv z neživého předmětu na mozek. Jsme nuceni přijmout vysvětlení ódickým raportem. Okultisté minulých století měli podobný názor. Ačkoliv vysvětlovali všechno temně, přece z jejich spisů vyčteme tytéž ideje. Tak čteme např. v díle Andrea Tenzela »Medicina Diastatica«, že »mumie je velmi jemná, duchovní a nebeská hmotná bytost, každému vrozená«, a na jiném místě, že »mumie je vlastně tělesným výparem, jímž lze nakazit i jiné«. Ódická substance je tu pojmenována slovy: »jemná, duchovní a nebeská bytost« a »tělesný výpar«. M. Maxwell vyjadřuje se již poněkud určitěji, když praví: »Naše duše není jen v našem viditelném těle, ale i mimo tělo. Není ohraničena jenom naším tělesným organismem, neboť působí i mimo něj«. Na jiném místě praví: »Z každého těla vycházejí paprsky, v nichž působí duše, která jim dává sílu i možnost působení«.

Shrneme-li řečené, můžeme mít za prokázané, že ódickou substancí lze vyzářit a nasýtit jí různé předměty, které ji po kratší nebo delší dobu uchovávají, a že na takto vyzářený ód lze také působit. Působíme-li zhoubně, objeví se zhoubný účinek i na pramenu, z něhož ódická substance pochází. Byl-li to člověk, tedy na něm. Na tomto principu se zakládají i některé praktiky černé magie, přičemž se nakonec všechno zlo, které kdo způsobil, vrátí na svého původce. A naopak, bylo-li blahodárně působeno na vyzářený ód nerosty, rostlinami nebo zvířaty, pocítil ódický pramen posílení nebo ulehčení. To je podstata mumiální hermetické léčby.

STRUČNÝ NÁSTIN NAUKY O SIGNATURÁCH

Podle okultní doktríny vznikají veškeré přírodní produkty působením určitých dynamických center astrální úrovně (zákon polarity), a podle toho, které astrální centrum v dotyčné věci převládá, říkáme, že má signaturu neboli znak Slunce, Měsíce, Marsu, Merkura, Jupitera, Venuše a Saturna anebo toho kterého zodiakálního znamení. Staří hermetikové označovali signaturami nejen nerosty, byliny a zvířata, nýbrž aplikovali znakovou nauku i na jednotlivé tělesné části a jim odpovídající choroby. Tak např. slezina a její choroby byly označeny Saturnem, srdce a srdeční choroby Sluncem atd. K určitému označování je vedla jistě zkušenost a bedlivé pozorování přírody, již se tolik neodcizovali jako nynější lidstvo, proto jí také lépe rozuměli.

Prvním pravidlem hermetické léčby bylo, aby se volily k léčení jenom takové léky, resp. nerosty, rostliny a zvířata, jež mají signaturu nemocné části. Nebyly-li po ruce prostředky signované, použilo se jiných látek, specifických, které svým vnitřním dynamismem účinkovaly podobně.

Dr. Ferdinand Santanelli uvádí ve svém díle o magicko-magnetické léčbě deset základních vět, jimiž se praktik má řídit. Zní:

- I. Prostředky mají mít signaturu nemocné části.
- II. Nejsou-li takové, je nutno volit jiné, jejichž vnitřní síla účinkuje stejně nebo podobně.
- III. Prostředky mají být čerstvé, plné síly.
- IV. Signatura léku má odpovídat celku i choré části.
- V. Není-li po ruce takový lék, má se použít dvou léků, z nichž jeden má signaturu celku, druhý specifickou.
- VI. Ze živých těl vzaté látky účinkují rychleji a lépe.
- VII. Čím ušlechtilější těla, z nichž pocházejí léčivé látky, tím blahodárnější účinek.
- VIII. Nutno brát zřetel na signaturu části zvířecího těla použité k léčení.
- IX. Signatura nějaké látky nevyplývá jenom z její formy (jak se domnívali staří učenci), nýbrž podmiňují ji pohyb, číslo, anatomické prvky a její vnitřní síla.
- X. Nesprávně připravené látky, byť měly vhodnou signaturu, nepůsobí tak dobře jako jiné a účinkují pomalu.¹

Signatury podle ústrojí

Signaturu mozku	mají:	vavřín, vlašský ořech, paonie.
Signaturu vlasů	mají:	netík (ženský vlas).
Signaturu uší	mají:	kopytník, žluté fialy.
Signaturu očí	mají:	světlík (okotěška, zdravínek), heřmánek, kozlík, sedmikráska a mochna husí.
Signaturu nosu	mají:	máta peprná.
Signaturu dásní	mají:	netřesk menší.
Signaturu zubů	mají:	blín, smrk.
Signaturu hrtanu	mají:	brčál, yzop, pukavec.
Signaturu jater	mají:	jaterník, hrušeň, routa.
Signaturu srdce	mají:	meduňka lékařská, srdečník.
Signaturu plic	mají:	plicník lékařský, karafiát.
Signaturu sleziny	mají:	vlčí bob, jelení jazyk, krtičník hlíznatý.
Signaturu žaludku	mají:	zázvor, puškvorec.
Signaturu střev	mají:	zázvor, puškvorec.
Signaturu močového měchýře	mají:	koniklec.
Signaturu mužských pohlavních ústrojí	mají:	aron, bob, dub.
Signaturu ženských pohlavních ústrojí	mají:	přeslička, betonie.
Signaturu ledvin	mají:	bob, babí hněv, petržel, kamejka.
Signaturu páteře	mají:	kapradě.
Signaturu nohou	mají:	čapí nůsek.
Signaturu rukou	mají:	fík.

¹ »Vhodně signované hmoty«, znamená polarizačně vhodně volené.

Vyjmenovali jsme tu pouze malou část rostlin, kterých se používá při léčení chorob (všech) označených orgánů, a to buď procedurou destilační nebo mumiální. V následující pasáži shrnu jednotlivé orgány pod příslušné planetární a zodiakální záhlaví.

Signatury planetární vzhledem k tělu

Signaturu Slunce	mají:	mozek, srdce, morek, oči.
Signaturu Měsíce	mají:	plíce, mícha.
Signaturu Marsu	mají:	krev, žíly a tepny, ledviny, žlučový měchýř, konečník, záda, chámovody.
Signaturu Merkura	mají:	nohy, ruce, nervy, jazyk, ústa, zuby.
Signaturu Jupitera	mají:	játra, vnitřnosti, cévy.
Signaturu Venuše	mají:	pohlavní a rozplodzovací ústrojí, páteř.
Signaturu Saturna	mají:	slezina, žaludek, močový měchýř, uši, kosti.

Signatury zodiakální vzhledem k tělu

Znamení Skopce	odpovídá	hlavě.
Znamení Býka	odpovídá	krku.
Znamení Blíženců	odpovídá	plícím.
Znamení Raka	odpovídá	hrudnímu koši, žaludku.
Znamení Lva	odpovídá	srdci a páteři.
Znamení Panny	odpovídá	trupu.
Znamení Vah	odpovídá	ledvinám.
Znamení Štíra	odpovídá	pohlavním ústrojím.
Znamení Střelce	odpovídá	bokům a stehnům.
Znamení Kozoroha	odpovídá	kolenům.
Znamení Vodnáře	odpovídá	lýtkům.
Znamení Ryb	odpovídá	nohám.

Planetární signatury vzhledem ke třem říším přírody

Signaturu Slunce mají

- v říši nerostné: zlato, chrysolit, heliotrop, karbunkl,
- v říši rostlinné: slunečnice, paeonie, vlaštovičník, zázvor, hořec jarní, vavřín, jitrocel,
- v říši živočišné: lev, krokodýl, býk, orel, labuť.

Signaturu Měsíce mají

- v říši nerostné: stříbro, křišťál, markasit, selenit, beryl, bílý koral,
- v říši rostlinné: palma, yzop, rozmarýna, chinostares, bílá lilie, leknín,
- v říši živočišné: kočka, chameleón, sova, husa, kachna a všichni vodní ptáci a žába.

Signaturu Marsu mají

- v říši nerostné: železo, diamant, ametyst,
- v říši rostlinné: česnek, cibule, pryžec, ředkev, lýkovec, vstavač, hořčice,
- v říši živočišné: kuň, vlk, sup.

Signaturu Merkura mají

- v říši nerostné: rtuť, smaragd, achát,
- v říši rostlinné: bazalka, dymnivka, klokoč, majoránka, petržel, mochna plazivá, podběl,
- v říši živočišné: liška, opice, lasička, čáp, papoušek, kos, slavík, drozd, skřivan.

Signaturu Jupitera mají

- v říši nerostné: cín, hyacint, safír,
- v říši rostlinné: volský jazyk, bazalka, levandule, fialky, blín, dub, buk, líska, pilát lékařský, jílek, durman, topol, tavalník, hrušeň, jabloň, fik, réva, jasan, dřínka, oliva,
- v říši živočišné: jelen, býk, slon, ovce, orel, vlaštovka, pelikán, koroptev.

Signaturu Venuše mají

v říši nerostné: měď, lapis lazuli,

v říši rostlinné: oměj, kozlík, netík, tymián, růže, myrta, vrbina,

v říši živočišné: tuleň, kozel, králík, holub, hrdlička.

Signaturu Saturna mají

v říši nerostné: olovo, onyx, chalcedon, magnetovec,

v říši rostlinné: kmín, aron, ruta, čemeřice, mák, pinie, cypřiš,

v říši živočišné: velbloud, osel, netopýr, zajíc, krtek, dudek, bazilišek, želva, ropucha, mravenci.

Chceme-li nyní léčit nějakou chorobu, vyhledáme prostředek s ní korespondující¹ anebo odpovídající její planetární signatuře.² Samozřejmě je nutno sbírat a připravovat léky, eventuálně provádět transplantační léčbu ve vhodnou dobu odpovídající zase povaze choroby, tak, abychom byli v harmonii se zákony všech vesmírných úrovní. O době vhodné ke sbírání a přípravě léků a také k mumiální transplantaci, pohovořím v následující kapitole.

¹ Viz Signatury podle ústrojí.

² Viz Planetární signatury vzhledem k tělu a třem přírodním říším.

ASTROLOGIE V MUMIÁLNÍ LÉČBĚ

Při léčení nemocí brali hermetikové nemalý zřetel k hvězdným konstelacím, podle nichž řídili veškeré svoje počínání. Všechny nemoci měly svoje signatury a podle toho byly voleny i vhodné rostliny, (se souhlasnými signaturami), které se opět v určitou dobu, tj. v čase, kdy měly nejvíce léčivých látek, sbíraly. Poněvadž se nemohu v rámci tohoto dílka široce rozepisovat o astrologické doktríně vůbec, uvedu zde jenom to nejnnutnější, vztahující se k mumiální léčbě, aby laskaví čtenáři i o tomto odvětví okultismu, pokud se týče jeho oprávnění, byli poněkud informováni. O horoskopických prvcích pojednám v jiné samostatné studii.

Astrologie, třebaže se k ní chová oficiální věda doposud odmítavě, zbavena všech středověkých pověr obsahuje učení čistě empirické, zkoumatelné jako každé jiné odvětví exaktní vědy. Proti bezdůvodným námitkám a odsuzování a priori některými učenci, jejichž řady ostatně den ze dne řídnu, je nejlepší odpovědí poukázat na nepředpojaté zkoumání astrologie a jejích zákonů.

Víceleté teoretické a praktické studium astrologie mne přesvědčilo, že astrologie nezasluhuje ani v nejmenší míře nějaké obyčejně za vlasy přitažené výtky nebo dokonce osud, jaký jí chtějí připravit »povolání« učenci dnešního dne, protože ani nespočívá na sebeklamu, ani nenutí klamat jiné. Astrologie je okultní vědou par excellence.

Princip astrologické doktríny spočívá ve fyziologicko-chemickém působení nebeských těles na přírodní říše naší planety. Střídání dne a noci, tepelné změny a roční počasí, deště, působení slunečních skvrn a různé jiné kosmické úkazy jsou až příliš zřejmým dokladem jakéhosi vlivu siderální říše na naši zemi. Je známo např. lesníkům, že stromy kácené za nového měsíce skytají jakostně jiné dřevo, než kácení-li se za úplňku. Mnohé rostliny sázené v první čtvrti měsíce zakrátko hynou, kdežto zasadíme-li je za měsíce ubývajícího, vyženou mohutnými kořeny a prospívají. Ovšem tato fakta jsou známa pouze těm, kdo dlí v srdci přírody. Pánům, kteří studují přírodu z knih, samozřejmě tyto skutečnosti ucházejí.

Ryby a syrové maso, vystavené účinkům měsíčních paprsků, zakrátko zahnívají. Necháme-li na ostrý nůž padat po celou noc úplňkové světlo, ztupí se a stane se nepotřebným, a někteří dokonce tvrdí, že ani opětovné broušení nedodá mu bývalého ostří. V tomto případě účinkují současně i jiné činitele, o nichž se zde nelze šířit.

Vliv Měsíce se projevuje i na lidech, zvláště na senzitivních, u nich mnohdy vyvolává náměsíčnost, nedokonalou formu hlubokého somnambulismu. Tyto případy jsou všeobecně známé. Uzavřeme-li takového náměsíčníka do zcela temného pokoje, udává, aniž by se nějak orientoval, směr měsíční dráhy a obrací se tváří k Měsíci tvrdě, že ho něco nutí obracet se tímto směrem.

Podobně jako Měsíc, jehož účinky jsou nám tak nápadné pro jeho blízkost, působí na nás i jiná nebeská tělesa, a intenzita působení je závislá na jich velikosti a vzdálenosti od toho kterého bodu na zemském povrchu. Nejvíce působí na nás Slunce, Měsíc, Mars, Merkur, Jupiter, Venuše a Saturn, pak některé tzv. stálice, asteroidy, komety a mlhoviny. Vliv těchto planet se zrcadlí i v říši nerostné, rostlinné a zvířecí jako speciální odíčko-chemické vlastnosti toho kterého jedince. Je nepochybné, že siderální dynamismus zasahuje přímo do molekulárního složení rostlinných i zvířecích šťáv, že po emanování z určitého nebeského tělesa se individualizuje v organismech po vnitřní stránce příbuzných tomuto tělesu, takže trháme-li rostlinu v hodinu, kdy takové siderální dynamické působení se projevuje nejintenzivněji, zmocňujeme se šťáv nejvyšších dynamických potencií.

Těžko říci, proč působí určitá planeta tak a ne jinak, proč rostliny sbírané za vlivu např. Slunce mají podstatně jiné léčivé vlastnosti, než trhají-li se za vlivu Venušina. Musíme pouze konstatovat, že astrologická pravidla tradovaná od nepamětných dob jsou skutečně správná. Jsou, krátce řečeno, pozorovaná. Člověk pozoroval, že byliny v určitém čase mají určité vlastnosti, že nemocné dobytče požírá instinktivně tu a ne jinou travinu a pomíjející byliny jedovaté nebo indiferentní, vše spojoval a kombinoval. Tato pozorování bezpočtukrát opakovaná a korigovaná se stala základem hermetické astrologie. Tedy čistá empirie, rovnocenná s empirií ve fyzice nebo chemii. Vždyť ani Crookes nám nemůže říci, jaká je podstata síly nutící magnetickou stětku obracet se k severu. Nebo ukázal nám již někdo elektřinu? Nikoliv, pouze projevy této síly nám byly demonstrovány, její podstata, ono veliké Neznámé zůstalo nadále i největším koryfejům vědy terra incognita. Podobně je tomu v hermetické astrologii. Příčiny snad neznáme, to však nepřekáží práci a počítání se známými účinky těchto neznámých příčin.

Astrologické zásady vplynuly z bedlivého pozorování, z empirie, a není tudíž příčiny nazývat astrologii překonanou pověrou nebo nevědeckou kombinací jenom proto, že se pohodlným pánům

profesorům nechce do jejího studia.

Zavrhovat astrologickou doktrínu snad jenom proto, že měla kdysi za základ Ptolemaiovu světovou soustavu, je právě tak pošetilé jako tvrdit, že Slunce tenkrát vyzařovalo jiné paprsky než za dnešní doby, kdy vládne soustava Koperníková. Nebo má lučavka jiný účinek, postříká-li jí někdo vsedě kolemjdoucího, než kdyby ho byl postříkal kráčeje sám ulicí? Působení hvězd se nemění, i kdyby se na zemi vystřídalo sta světových soustav.

Přejdeme nyní k základním větám astrologie, důležitým pro mumiální léčbu. Chceme-li, aby naše počínání ať již v tom neb onom ohledu neztroskotalo, aby bylo provázeno úspěchem, je nutno brát zřetel na dynamismus celé přírody. Jsme zahaleni takovou spleť osudných kosmických sil, že všechny naše práce zůstanou marné, neznáme-li příhodný okamžik k uvedení naší vůle v činnost. Naopak, poslední venkovský čaroděj, praví Papus, dosahuje vždy svého cíle díky prosté znalosti měsíčních pohybů, bez velkého plýtvání vůlí.

Je proto velmi důležité znát zodiakální znamení, dobu jejich vlády a význam planetárních domů. Astrolog říká, že každá planeta má v některém ze zodiakálních znamení svůj dům, tj. nalézá-li se v tomto znamení, má největší vliv. Následující tabulka nám podává pojmenování jednotlivých zvířetnických znamení a zároveň dobu jejich vlády. Vedle pojmenování zodiakálních znamení jsou uvedeny ke každému znamení zvlášť jména planet, jimž je toto znamení domem.

Od 21. března do 20. dubna	je Slunce ve znamení	Skopce	♈ – ♂	Mars
od 20. dubna do 22. května		Býka	♉ – ♀	Venuše
od 22. května do 21. června		Blíženců	♊ – ♀	Merkur
od 21. června do 22. července		Raka	♋ – ☾	Měsíc
od 22. července do 22. srpna		Lva	♌ – ☉	Slunce
od 23. srpna do 22. září		Panny	♍ – ♀	Merkur
od 22. září do 22. října		Vah	♎ – ♀	Venuše
od 23. října do 22. listopadu		Štíra	♏ – ♂	Mars
od 22. listopadu do 21. prosince		Střelce	♐ – ♃	Jupiter
od 22. prosince do 20. ledna		Kozoroha	♑ – ♄	Saturn
od 21. ledna do 19. února		Vodnáře	♒ – ♄	Saturn
od 20. února do 20. března		Ryb	♓ – ♃	Jupiter

Tak např. Mars má svůj planetární (ne nebeský) dům ve znamení Skopce a Štíra, nebo Slunce má svůj dům ve znamení Lva, atd. Dále musí hermetik znát hvězdné aspekty, tj. vzdálenostní vztahy mezi jednotlivými planetami. Aspektů mám pět:

1. Konjunkce, nalézají-li se dvě planety v jednom a téže znamení, přesně vzato i ve stejném stupni (až do 5°).
2. Sextil, jsou-li planety vzdáleny od sebe v zodiakálním okruhu 60°. Např. stojí-li Jupiter na 20° znamení Lva a Mars na 20° znamení Vah.
3. Kvadratura, měří-li ona vzdálenost 90°.
4. Trigon, měří-li vzdálenost 120°.
5. Opozice, měří-li vzdálenost dvou planet 180°.

Jak jsem již předem naznačil, má se pokládat každé zodiakální znamení za dům té které planety. Proto se jim také připisují rozličné vlastnosti a vlivy. Do zodiakálního kruhu nechají se totiž vepsat 4 rovnostranné trojúhelníky, jejichž rohy jsou od sebe vzdáleny 120 stupňů a z nichž každý spadá do jednoho znamení. Proto rozeznáváme také čtyři trojúhelníky, jež pojmenujeme tak, jak je nazvali staří učenci, a sice:

1. »Ohnivý trojúhelník« zasahuje svými rohy do ♈, ♌ a ♐
2. »Zemský trojúhelník« zasahuje svými rohy do ♉, ♍ a ♑
3. »Vodní trojúhelník« zasahuje svými rohy do ♋, ♏ a ♒
4. »Vzdušný trojúhelník« zasahuje svými rohy do ♊, ♎ a ♓

Tolik pro čtenáře asi postačí.

Přejdeme nyní k vlastnímu astrologicko-hermetickému učení, kde teprve poznáme význam a důležitost předcházejících astronomických prvků krátce načrtnutých. Bude to několik všeobecných základních předpisů ohledně doby vhodné k přípravě léků a vlastnímu léčení. Je nutno si jednou pro-

vždy zapamatovat, že všechny léky, event. rostliny, jichž se používá, mají mít signaturu shodnou se signaturou té které tělesné části, kterou léčíme, resp. choroby. Trhání i příprava rostlin nebo medikamentů i léčení samo se musí dít za příznivých hvězdných konstelací, aby účinek byl dobrý. V tomto smyslu jsou psána následující pravidla, která se vztahují k chorobám spadajícím do sféry jednotlivých hlavních vitálních činností lidského těla. Tyto povšechné hermeticko-astrologické direktivy v dalším pokračování této studie ještě doplním dodatky, které jsem pro jejich velkou rozmanitost a specifickou, pokud se týkají určitých přesně ohraničených chorob, a pak kvůli jasnosti a snazšímu porozumění, vynechal ve všeobecné části.

Sféra činnosti srdeční. Při srdečních chorobách je třeba provádět všechny úkony (trhání rostlin, preparaci, ódisování a léčení), v době, kdy se Slunce nalézá ve svém domě, tj. ve znamení Lva, nejlépe za jeho východu nebo západu anebo v pravé poledne. Mimoto se může nalézat ve znamení Skopce. Jupiter v trigonu anebo v sextilu. Měsíc pak v ohnivém trojúhelníku, tj. ve znamení Skopce, Lva anebo Střelce za současně příznivé konstelace s Jupiterem nebo Sluncem.

Sféra pohlavní. Pohlavní nemoci vyžadují příznivé aspekty Jupitera a Slunce, jako trigon nebo sextil. Měsíc nemá být v opozici se Sluncem ani ve třetí (ubývající) fázi a nemá se nalézat v 6., 8. nebo 9. domě a také ne v blízkosti Marsu nebo Saturnu. Příznivý aspekt Měsíce se Sluncem a Jupiterem. Z těchto planet se nesmí žádná nalézat ve špatném spojení se Saturnem nebo ve znamení Raka, Panny nebo Kozoroha. Měsíc v trigonu nebo sextilu s Jupiterem nebo Venuší. Volíme hodinu Venušinu.¹ Za těchto aspektů se léčí i tuberkulóza a jiné plicní nemoci.

Sféra zažívacích a vyměšovacích ústrojí. Jupiter nemá být ve znamení Raka, Střelce nebo Panny. Speciálně při poruchách zažívadel se má Měsíc nalézat v dobrém aspektu s Jupiterem a ve znamení Blíženců, Vah nebo Vodnáře. Nenalézá-li se Měsíc ani v jednom z uvedených znamení, je třeba alespoň vyčkat doby nástupu některého z nich. Ovšem je-li nemoc akutní a nebezpečná a nejsou-li příznivé aspekty, zvláště je-li nebezpečí smrti, nelze přirozeně vyčkávat na příznivou dobu a tehdy musíme alespoň hledět, abychom ve volbě léků korespondovali se signaturou choroby.

K čištění krve a tělesných šťáv volme dobu, kdy se nalézá Měsíc v některém z vodních znamení, jako v Rybách, Raku nebo Štíru.

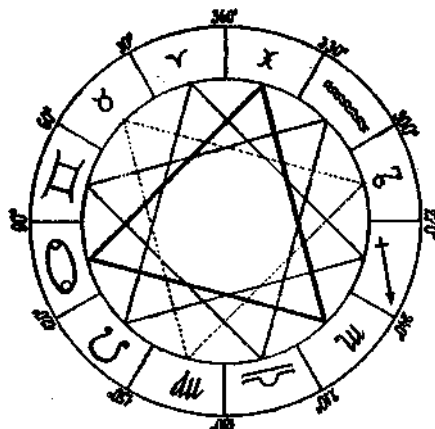
Sféra mozková. Příznivé aspekty Merkura, Měsíce, Venuše a Jupitera ve znamení Skopce, Lva nebo Střelce. Zvláště postavení Jupitera musíme věnovat velkou pozornost, poněvadž je to planeta velké síly a velmi značného okruhu působnosti.

Pamatujme si, že před každým léčením musíme vyšetřit signaturu choroby, resp. chorého orgánu, podle toho zvolit vhodný lék a způsob léčby, a léčit, zvláště jedná-li se o chronické choroby, v době, kdy Měsíc a Slunce se nacházejí ve znamení odpovídajícím chorobě anebo alespoň dbát, aby toto znamení vystupovalo na východě. Např. při chorobách očních má Jupiter v době transplantace vzestupovat a tvořit se Sluncem dobrý aspekt. Měsíc se nemá nacházet v žádném ze zemských znamení, jako jsou znamení Býka, Panny nebo Kozoroha, ani ve spojení s Marsem, nýbrž má procházet znamení Skopce. Při vodnatelnosti se má nalézat Měsíc v nějakém vodním znamení, např. v Raku, Štíru nebo Rybách a netvořit s Jupiterem (pokud možno) aspekt. V okamžiku transplantace má být však Jupiter ve znamení Raka, Střelce nebo Panny. Nelze-li toho dosáhnout, má alespoň jedno z vyjmenovaných znamení vystupovat na východě. Měsíce má silně ubývat v příznivém aspektu se Sluncem nebo s Marsem. Volme hodinu Jupiterovu.

Nakonec ještě podotýkám, že se rostliny mají sbírat v době plné síly, kdy jsou nejšťavnatější, a to za krásných, slunných dnů. Je-li zapotřebí použít animálních látek, bereme je ze zvířat živých, zdravých (v některých případech i ze zvířecích mrtvol) a ihned je uschováme do vhodné nádoby pro pozdější potřebu. Jak v následující kapitole uvidíme, nazývají staří hermetikové nádobami všechny látky, v nichž uschovávali nebo nechávali kvasit mumiální hmoty určené k léčbě a podle chorob anebo účinků, jakých chtěli dosáhnout, volili nádoby nejrozmanitějšího druhu, jako např. hliněné nebo kamenné nádoby, skleněné láhve, vaječné skořápky, střeva, močový měchýř, papír, lněnou nebo vlněnou látku apod., ale o tom všem až v kapitole následující.

¹ Tabulku denních i nočních planetárních hodin nalezne čtenář na str. 21.

Zodiakální trojúhelníky Trigony

Trigon ohnivý: Znamení Skopce, Lva a Střelce.
 Trigón zemský: Znamení Býka, Panny a Kozoroha.
 Trigón vodní: Znamení Raka, Stíra a Ryb.
 Trigón vzdušný: Znamení Blíženců, Vah a Vodnáře.

Tabulka planetárních hodin

Planetární hodiny denní

Planetární hodiny noční

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Neděle	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃
Pondělí	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	
Úterý	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	
Středa	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	
Čtvrtek	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	
Pátek	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	
Sobota	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	♂	☉	♀	♃	☽	♄	♁	

MAGICKÉ KVAŠENÍ

Magickým kvašením rozuměli staří hermetikové zvláštním způsobem vyvolaný druh hnití, jímž se zvýšila ódická hodnota animálních látek, určených k mumiálnímu léčení. Při magickém kvašení nutno brát na zřetel i činitele:

- 1.) nádoba, v níž látka kvasí,
- 2.) teplota, jež kvašení vyvolává a udržuje,
- 3.) délka trvání kvasivého procesu.

Nádoby určené k magickému kvašení mohou být z různých látek, ale musejí odpovídat požadovanému účelu. Nejčastěji se užívá nádob skleněných. Jsou však choroby, které vyžadují ke kvasivému procesu např. vaječných skořápek, pupeční šňůry, střev, močového měchýře, kostí nebo jiných animálních látek, někdy také papíru, lněné nebo vlněné látky apod. Volba vhodné nádoby je tak důležitá, že chybně volená nádoba zavíjí někdy úplný nezdar celého léčení, i když ostatní podmínky jsou splněny.

Druhým, ještě důležitějším činitelem je teplota, a tady rozeznávali staří oheň vnitřní a vnější. Ohněm vnitřním rozuměli teplo vzbuzené chemickým rozkladem kvasící látky, ohněm vnějším pak teplo, které látku zahřívalo zvenčí, např. teplo vzniklé přimísením jiné látky. Podle hermetické teorie odpoutávají se teplem ódické částičky kvasící hmoty, čímž se celková substance podle řeči spagyriků zdokonaluje. Zkušenost potvrzuje i v tom ohledu hermetickou teorii, neboť při pokusech, kdy kvasivý proces byl úmyslně vynechán, nebyly také žádné výsledky.

Zahřívání za účelem magického kvašení se provádí různým způsobem. Mnohé látky, jako semeno nebo krev, nesou příliš velké teploty. Proto je dáváme do vyfouknutých vajec a ty pod slepici. Tam se ponechají tak dlouho, až je slepice opustí. Některé látky se zahřívají na slunci nebo v písečné, případně popelové nebo teplé vodní lázni, nebo ve hnoji. Jen velmi zřídka zahříváme na kamnech nebo ve zvláštní peci.

Kvašením se nesmí látka zničit, což by byla velká chyba. Hnitím zničená látka se prozrazuje změnou barvy, odporným zápachem a ošklivou chutí. Nesmí nás však mýlit, mění-li kvasící látka během počátečního kvašení svoje vzezření, barvu, zápach a chuť, má-li kvašení mít správný průběh, pak nabývá látka po ukončení kvasivého procesu opět své původní podoby. To je neklamným znamením správného průběhu kvašení.

Teplota má vždy být přiměřená, odpovídat povaze léčené choroby a nesmí být ani příliš vysoká, ani příliš nízká. Kvasivý proces snese spíše teplotu nižší než vyšší.

Aby některé látky, např. moč, krev a jiné, příliš silně nekvasily, přimíchají se k nim jiné látky, které kvašení zvolňují, naopak zase k jeho urychlení, např. u kostí, nehtů a vlasů, berou se látky kvašení povzbuzující. Musíme však být velmi obezřelými, abychom nepřekročili jistou hranici v procesu zvolňovacím nebo urychlujícím, jinak operujeme nadarmo. S látkou kvasící nemá se po celou dobu kvašení hýbat, nemá-li výsledek dalších operací ztroskotat. Pro trvání kvašení se nedá stanovit žádná časová norma, protože délka doby kvašení je závislá na různých činitelích, jako na povaze choroby, pacienta, jeho stáří, tělesné konstituci atd. Hermetikovi tu bude nejlepším vodítkem praxe a vlastní zkušenost.

PROSTŘEDKY PODPORUJÍCÍ MUMIÁLNÍ LÉČBU

Než se započalo s vlastní léčbou, podávala se pacientům projímadla, a to proto, aby se vypudil střevní obsah a aby bylo možno na takto vyčištěné tělo snáze působit. Hermetikové tak činili zvláště při chorobách zažívacích ústrojí, tvrdošijné zácpě a kolikách. I dnešní medicína používá různých projímadel, která při některých nemocech jsou velmi prospěšná, mnohdy i nevyhnutelná.

Při volbě projímadla musíme být velmi opatrní, abychom nemocnému snad silnějším prostředkem neuškodili. Osobám slabším, chudokrevným nemáme vůbec podávat projímadla, nebo jen v nejnnutnějších případech a to ještě slabé dávky projímadla slabě působícího, poněvadž projímavé prostředky tělo zeslabují. Používalo se různých projímadel, a to buď vnitřně, nebo v podobě mastí na břicho, nebo se jimi působilo na vzdálenost, magicky.

Velmi oblíbeným bylo projímadlo připravené z aloe, myrhy a volské žluče, tyto látky se rozmělnily a destilovaly. Olejem takto získaným se potíraly plexus solaris (sluneční pleteň v okolí žluďečnického důlku) a břicho, nebo se přiložila na táž místa ohřátá houba namočená v tomto destilátu. Účinek tohoto projímadla je mírný a bezpečný. Jistý druh včelího mléka rostoucího na mořských březích nošený na nahém těle má prý velmi prudký, avšak zeslabující účinek. Šťáva z téže rostliny smíšená s kuchyňskou solí a přimíchána k čerstvým výkalům čistí velmi prudce, ale bolestivě, magicky. Poléváme-li tyto výkaly studenou vodou, bolesti přestanou. Nálev ze senových listů je také osvědčeným prostředkem. Někteří hermetikové doporučují k přejímání různé soli, např. algarotu, antimonového preparátu, který připraven zvláštním způsobem velmi prudce čistí. Oblíbenou bývala také emulze z kalabreské manny, ze semen fialek a melounů, k níž se přidala trocha vinného kamene.

Pouštění žilou

Pouštění žilou bylo také prostředkem podporujícím léčení. Při něm se nařízne žíla a krev se vypouští ven. Tohoto prostředku může však používat jen lékař. Je škoda, že se ho tak málo používá, hlavně při horečnatých chorobách, místních zánětech a podobně.

Rekonvalescence

K posílení podávali hermetikové rekonvalescentům různé prostředky, jako melisovou šťávu, šťávu z ořechových kořenů, z kořenů vinné révy apod. Melisová šťáva se připravovala takto: celé čerstvé rostliny se rozdrtily, naplnila se jimi láhev, která se pevně uzátkovala a postavila na vzdušné místo, aby obsah řádně vykvasil. Nádobou se nesmělo po čas kvašení hýbat, aby se vše nezkazilo. Na dně nádoby nahromaděná šťáva se pak slila a uchovala v temnu. Šťáva z ořechového kořene se připravovala tak, že se nařízl ořechový kořen v době největší mízy a vyteklá šťáva se smíchala s trochou ambry. Velmi osvědčeným a téměř univerzálním prostředkem sílícím a povzbuzujícím srdeční činnost byla šťáva z kořenů vinné révy. Když začala réva vyhánět, nařízl se kořen a šťáva se nechala vytékat do nádoby s kalcinovaným vinným kamenem. Směs se nechala delší dobu stát, několikrát se destilovala a v dobře uzavřené lahvičce se uchovala na temném suchém místě. Při mumiální léčbě je nutno zachovat přiměřenou dietu, jíst hlavně rostlinnou stravu a zřící se alkoholických nápojů, které škodí a prodlužují léčbu.

MAGNETY, MUMIE A LÁTKY POLOMUMIÁLNÍ

K mumiální léčbě se používá tzv. magnetu, tj. látky, kterou nasycovali ódem nemocného. Takto ódizovaného magnetu pak teprve upotřebili staří hermetikové k léčbě. Magnet se připravoval z různých organických látek, poněkud z lidské krve nebo výkalů. Magnet z lidské krve se připravoval takto: čerstvou lidskou krev nechali ustát a po nějaké době slili z krevní sraženiny krevní vodu, kterou uchovali. Krevní koláč (sraženinu) nechali ve stínu vysušit. Po vyschnutí polili krevní hmotu trochou uschované vody a nechali opět ve stínu sušit. To se opakovalo tak dlouho, až se všechna krevní voda vypotřebovala. Takto preparovanou krev dali do skleněné nádoby a uschovali v temné, chladné místnosti. Mělo-li se použít magnetu z výkalů, připravoval se takový magnet tím způsobem, že se z určitého množství pevných a tekutých (moče) připravilo těsto. To se navlhčilo trochou potu a nechalo ve stínu sušit. Po vysušení polila se hmota krví a nechala ustát. Objevila-li se na povrchu nádoby krevní voda, sebrala se a uschovala v dobře zazátkované lahvičce. Po tomto druhém vysušení se polila hmota zbylou krevní vodou a postup se opakoval jako při preparaci krve, až se krevní voda hmotou úplně vstřebala. Také tento magnet se musel dobře uchovat v temnu a chladnu.

Takto připravený magnet sloužil pak k přitahování ódu. Odtud také jeho pojmenování. Nemocnému se položil v hadříku na chorou část těla a nechal po celou noc. Kromě toho dávali chorému prostředky pro pocení, aby vitální magnet co nejvíce nasáknul ódem. Ódizovaný magnet přivedli pak ve styk buď s rostlinou nebo zvířetem, podle toho, jakých efektů chtěli docílit. Někdy házeli mumii (magnet) nasycený ódem do vody nebo ohně nebo ji nechali na vzduchu vysušit, podle toho co nemoc vyžadovala. Veškeré látky k zhotovení magnetu musely pocházet ze zdravého člověka a vysušování mělo za účel odfluidifikování, aby se látka stala neutrální, schopnou ódisace. K tomu směřovaly všechny uvedené procedury.

Magnety sloužily k jímání ódu neboli tzv. mumie. Tohoto výrazu se také používalo k označení výměšků nebo určitých částí lidského těla, které se řadily k látkám polomumiálními. Prof. Santanelli definoval mumii nebo mumiální balzám takto: »Mumie čili mumiální balzám je ona podstatná, duchovní část, již se projevuje, udržuje a uvádí v činnost působivá tělesná síla. Lidská mumie skrytá v krvi je ona étherická, podstatná a prchavá část člověka, která ho oživuje, zprostředkuje výživu. Na ní záleží každý čin člověka. Rostlinná mumie je onou podstatnou, prchavou, duchovní částí rostlinných šťáv, již rostliny žijí, zelenají se a vyžívají a na níž jsou všechny jejich účinky a vlastnosti závislé. Zmocnil-li by se někdo mumie, tj. astrálního čili ódického principu nějaké rostliny, měl by celou její podstatnou sílu a moc«. Stručněji a důkladněji by nemohl astrální princip v bytostech definovat ani hermetik moderní.

Podle stupně upoutávací schopnosti jsou některé animální látky k přípravě magnetu schopnější než látky jiné. Z látek pevných jsou to látky se strukturou měkčí (např. syrové maso). Ty jsou schopnější než látky pevné, např. kosti. Surové maso se velmi snadno ódisuje, upoutaný ód v něm však dlouho nevydrží. Kosti se nasycují ódem velmi pomalu, ale vydrží v nich déle, aniž by na své síle ztratily.

Aby se z látek s malou upoutávací schopností udělaly dobré magnety, je nutno je podrobit procesu kvasivému, čímž stoupne jejich ódická hodnota a probudí se schopnost magnetická. Proto krev, která vykazuje malou upoutávací schopnost (magnetickou), preparujeme způsobem dříve naznačeným a tím probudíme její schopnost.

POLOMUMIÁLNÍ LÁTKA

je moč, pot, tělesné výpary a pevné výkaly, vlasy, nehty, zuby, nosní a hrtanový hlen, krev, hnis, ušní nebo oční výtoky aj. Pevným výkalům přičítali hermetikové velkou důležitost pro jejich mumiální vlastnosti a léčivou sílu. Mnohé choroby zaživacích ústrojí se léčily tímto způsobem. Vyprázdnil se obsah střev na zelené léčivé rostliny a na nich se nechal po jistou dobu ležet.

Naproti tomu varovali staří hermetikové před tím, aby se nechodilo na stolicí na místa, kde rostly jedovaté byliny nebo kde byly jiné látky škodlivé nerostné nebo animální. V mnoha případech docílil se již přiložením čerstvých výkalů ze zdravého člověka na choré místo pozoruhodných výsledků. Jednou se zranilo dítě rezavým hřebíkem, nožka mu začala rychle otékat a otok modral. Přes lékařskou pomoc se stav zhoršoval a jevíly se známky otravy. Když šel otec s dítětem do nemocnice, namanula se k tomu žebračka a ta poradila, aby se na nohu přikládala teplá stolice ze zdravého kojence.

A tak se dítě, kterému nemohl pomoci ani lékař, ve dvou dnech uzdravilo. Někteří hermetikové přidávali k masti na sečné nebo bodné rány trochu pevných výkalů, aby se zvýšil účinek.

Podobně účinkuje i moč a v mnohém ohledu je obor její působnosti ještě větší než u výkalů pevných. Zvláště se jí používá při chorobách ledvin, močového měchýře a sleziny. Někdy koná dobré služby i při chorobách plicních a srdečních. Zde nutno připomenout, že není radno močit na jedovaté a škodlivé rostliny nebo jiné látky škodlivé, nýbrž jen na byliny léčivé nebo neškodné, neutrální. Také není radno močit do ohně, poněvadž citlivé osoby, a takovými jsou do jisté míry všichni nemocní, pociťují pak v močovodu a močové trubici pálení. Proto je nutno zahrnout zvyk házet na lidskou stolici horký popel. Pocit pálení se v takovém případě, odstraní poléváním výkalů studenou vodou. Rovněž nemá zdravý člověk močit do nádoby, kterou používá osoba chorá, protože smísením těchto polomumiálních látek nastává pro zdravého nebezpečí, že se jeho moč nakazí chorou ódickou substancí nemocného a pak není vyloučeno, že on sám také onemocní.

Má-li se zvýšit ódická hodnota moče, je nutno ji podrobit kvašení. Musíme však dát pozor, abychom ji nenechali kvasit s nějakou nevhodně signovanou látkou, která by mohla věci jen uškodit.

Velmi důležitý je pot, kterým lze léčit celé tělo, zejména ony části těla, z nichž pot pochází. Podobně i tělesné výpary, vlasy, nehty nebo šaty naplněné lidským ódem. Pohádky o tom, že se čarodějnice zmocnily těchto věcí a pak své oběti způsobily velké utrpení nebo i smrt, nejsou jen »pohádkami«. Kdysi byly tragickými skutečnostmi, které se nám dochovaly v pohádkách, zkazkách nebo pověrách a zaříkáních. Vlasy, nehty a zuby jsou velmi cennými látkami polomumiálními. Nesmí se však ponechat dlouho ve spojení s léčivou látkou, protože pomalu zahnívají a mohly by snadno přivodit i zhoršení. Podle hermetických nauk vlasy položené po určitou dobu na louku vyvolají mocnější a silnější růst vlasů na hlavě.

Vlasy nebo chlupy, vložené do kořenů určitých léčivých rostlin, léčí ty části těla, z nichž byly vzaty. Zuby a nehty podrobně kvasivému procesu, sloučené se signovanými bylinami a přivázané k tělu živého a zdravého zvířete nebo transplantované do nějaké rostliny léčí tvrdošíjně horečky, podagru nebo podobné choroby. Podobně působí hrtanový nebo nosní hlen, a to hlavně při vzteklině nebo padoucnici.

Nejdůležitější polomumiální látkou je krev. Již staří filozofové psali mnoho o jejích vlastnostech a tvrdili, že v krvi je sídlo duše čili principu astrálního. Krev sloužila k bohoslužebným obřadům a obětem, jak víme ze Starého zákona, kde jsou tyto obřady přesně popsány. Staří hermetikové tvrdí, že se z krve, přivede-li se v magické kvašení, vytváří podoba člověka, zvaná homunkulus, o němž psal a snil ve svých spisech i Paracelsus *a o jehož vyvolání se pokoušel při svých magických operacích i spisovatel Gustav Meyrink v Praze*. Tento homunkulus je však rozdílný od toho, kterého si ve své nevědomé fantazii vytvořili někteří dnešní učenci jen proto, aby velkého Paracelsova génia zesměšnili.

Při některých nemocech dávali hermetikové krev nemocného signovanému zdravému zvířeti nebo ji vylili na signované rostliny nebo jiné látky s chorobou korespondující. Co bylo řečeno o krvi, platí i hnisu, tedy rozložené krvi. Používá se ho k léčení hnisavých vředů. Smíchá se s moukou, k níž bylo přimícháno něco sýra. Tato směs se dá sežrat signovanému zdravému zvířeti. Nebo se rozloupne čerstvý vlašský ořech, odstraní se jádro a skořápka se vyplní směsí hnisu a sympatického prášku (síranu mědnatého), načež se zavěsí na matečný strom. Tam se ponechá viset za suchého, nepřilíš studeného počasí po dobu několika dnů. Při nemocech očních a ušních se používá výtoku z očí a ušního mazu. Ty se musí smývat vždy čistou vodou a čistou látkou, která se má vyprat v pramenité vodě.

Za starých dob se používalo i jiných somatických výměšků, jako mužského semene, poševního hlenu, menstruační krve, děložní vody apod., a to hlavně k čarování, k přípravě filtrů lásky a podobným nekalým účelům, které nemají nic společného s hermetickým lékařstvím. *Zprávy o tom se k nám dostaly hlavně z pohádek, které nebývají vždy pouhými výmysly, ale mají hluboké jádro a bývají založeny na dávných zkušenostech.*

Se všemi mumiálními látkami se má zacházet správně a nemají se vystavovat škodlivým účinkům. Mají se slučovat s látkami v ohledu ódickém blahodárně působícími. Má se jich používat jen k dobru bližního a celého lidstva, neboť veškeré zlo se vrací k svému původci.

TRANSPLANTACE

Transplantace čili přemístění nemoci se provádělo různým způsobem.

Inseminace neboli zasetí se provádělo takto: ódem impregnovaný magnet se smísil se zemí, do níž se zaseto signované semeno. Obvykle se naplnil mumiální krev květináč, do kterého se semeno vložilo. Země se pak denně zalévala vodou, v níž se nemocný myl. Když ze semene vzrostly rostlinky, přesadily se do takové půdy, v níž obvykle rostly.

Implantace, zasazení. Místo semene se sázela do připravené země vzrostlá rostlina nebo její kořen a zalévala se vodou, v níž se nemocný myl. Zanikla-li bylinka dříve, než se nemoc vyléčila, musela se implantace opakovat.

Impozice, štěpování, bylo třetím transplantačním způsobem. Mumiální látka se vložila do vhodně signovaného stromu, rostliny nebo kořene. Podle toho, měl-li být účinek kratší nebo delší, volila se rostlina jednoletá nebo víceletá. U krátkodobé rostliny se musela ona sama nebo magnet z ní hned odstranit, jakmile nastalo uzdravení, nebo se celá rostlina zničila. Mumiální látka se vkládala obvykle pod kůru stromů nebo se vyvrtal otvor až na dřeň. Do něj se vložila mumie a otvor se pak zalepil hlinou nebo jinou látkou.

Irrorace čili zavlažení vodou, kterou používal chorý k mytí. Rostlina se nemusela zvlášť vypěstovat, ale také zde nebýval valný výsledek. Po zavlažení se rostlina pokryla znovu zemí, aby se do ní upoutaly ódické výrony.

Ineskace čili požití mumie zvířetem byl nejosvědčenější prostředek transplantační. Zvíře se chorobou infikovalo a po kratší nebo delší době, podle povahy choroby, zabilo. Byla-li nemoc tvrdší, opakovalo se to několikrát s několika zvířaty, až nastalo uzdravení. Infikovalo-li se nemocí nové zvíře, muselo zvíře dříve nakažené zabít. Z vyššího hlediska nelze tento způsob schvalovat, neboť zkušený hermetik nalezne jistě dost jiných léčebných způsobů. *Tohoto způsobu se používá i při moderní výrobě sér a očkovacích látek. Moderní výroba sér má v sobě také něco z hermetické léčby stejně jako očkování, neboť očkovací sérum pochází ze zvířat, která nemoc s úspěchem překonala. Podobně se to má s nejmodernějším způsobem transplantace části lidského těla, obvykle z lůžka matky, které se po preparování přeneso do těla nemocného a přivodí se uzdravení nebo úleva. Tato moderní léčba se provádí asi bez jakéhokoliv zřetele k metodám hermetického lékařství a jen bezděčně na ně navazuje.*

Adproximací čili příkládáním podle jiných aplikací vyrozumívají hermetikové onen způsob transplantace, když se příkládají na tělo nemocného nerosty, rostliny nebo zvířata, která chorobu — jak se říká — vytáhnou a vlastní léčivou silou působí léčivě na nemocný organismus. Tak při nemocích močových příkládávali aronový kořen (radix ari), při bolestech hlavy uvazovali na krk vrbinu. Dítěti nemocnému horečkou kladli do postele starého, živého psa nebo holoubata, při záškrtu příkládali ropuchu ovázané lněným šátkem apod.

Amulety patří do téže skupiny hermetických léků.

Aplikace byly způsobem čistě telenergickým. Impregnovaný magnet smíchali s nějakým medikamentem korespondujícím svojí signaturou s chorobou. Lék působil na mumii a tím i na ódický pramen a tak nemocného vyléčili.

SÍRAN MĚĎNATÝ V MUMIÁLNÍ LÉČBĚ

Síran měďnatý neboli modrá skalice je důležitý hermetický lék. Zabýval se jím už anglický kancléř hrabě Kenelm Digby ve svém spise *Oratio de pulvere sympathetico*, i jeho léčivostí pomocí ódických výronů. Dozvěděl se prý o tom od jednoho karmelitánského mnicha, který se vrátil z cest po Indii, Persii a Číně. Kenelm Digby léčil skalicí všechny možné rány s velkým úspěchem. Píše o jakémsi Howellovi, který se vrhnul mezi dva zápasící a byl jimi těžce zraněn na ruce. Poněvadž ošetřující lékař se obával sněti, navštívil Howell hraběte Digbyho a ten požádal Howella o jakýkoliv předmět nasycený jeho krví. Podali mu obvaz a ten ponořil Digby do sklenice vody, do níž nasypal svého prášku (skalice). Pak poručil Howellovi odstranit z rány náplast a chovat ji v čistotě. Nemocný pocítil zakrátko ulehčení a brzy se uzdravil. O tom se dověděl král Jakub a navštívil s vévodou Buckinghamem Digbyho, který vyňal obvaz z vody a začal jej sušit nad ohněm. Zakrátko se dostavil Howellaův sluha a řekl, že jeho pán má nesmírné bolesti, jakoby mu někdo ránu vypaloval ohněm. Digby řekl sluhovi, aby se vrátil k svému pánu se vzkazem, že bolesti ihned přestanou. Na to vložil obvaz opět do sklenice s vodou, v níž byla rozpuštěná skalice. Později bylo zjištěno, že v tom okamžiku bolesti nemocného ihned přestaly. Podobné pokusy konali i moderní badatelé, jako de Rochas, a to s velkým úspěchem.

Odpůrci často namítají, proč že se léčí takovými nepřímými a fantastickými prostředky a proč ne přímo. Odpověď leží ve vlastnostech samotného prostředku. Síran měďnatý je jedovatou solí, jejíž přiložení na ránu by mělo v zápětí za následek otravu krve. Takový je projev léku na úrovni fyzické. Ale na úrovni astrální působí blahodárně a léčivě. Než se mohlo skalice použít, preparovala se magickým a alchymickým způsobem. Kenelm Digby doporučoval smíchat dva díly skalice a jeden díl gumy *tragacantha*. Předtím bylo nutno každou z nich zvlášť v dřevěném nebo kamenném hmoždíři rozmělnit a vystavit od 13. července do 13. srpna slunečním paprskům. Tato sluneční destilace měla ódickou substanci čistit a zdokonalit. Do roztoku takto upraveného se pak ponořovaly látky potřísněné krví nebo hnisem z rány, která se měla hojit.

Sympatetická mast léčila rány podobně. Natírala se jí jen zakrvácená zbraň. Mumiální součásti masti, jako lidská krev, mozek, medvědí nebo kančí sádlo, lněný a růžový olej, žízály, krevní sůl apod. působily sympateticky na krev nebo hnis na zbrani utkvělý a tím i na ránu, která se hojila. Nebyla-li po ruce zbraň, přiložil se k ráně kousek jasanového dřeva a krev nebo hnis na něm ulpělé se nechaly uschnout. Takto ódizované dřevo se pak namazalo mastí anebo se do ní ponořilo. Rána samotná se musela udržovat v čistotě a denně vymývat vínem nebo vlastní močí nemocného. V několika dnech se pak rána zahojila. Dnes by bylo těžké sympatetickou mast zhotovit, protože se skládá ze součástí těžko dosažitelných, jako je lidský mozek, lidské sádlo, medvědí lůj apod. Nahradí ji plně síran měďnatý a jiné hermetické látky.

UKÁZKY Z LÉČEBNÉ PRAXE

Následující mumiálně-hermetické recepty byly vyňaty z děl vynikajících hermetických lékařů (Paracelsa, Crollia, Maxwella, Tenzla, Santanelliho a dalších). Prostředky se podle nich dobře osvědčily a bylo jimi při náležitém zřeteli k mumiálně hermetickým předpisům docíleno pozoruhodných výsledků. Přitom byly vynechány všechny magické zařikací praktiky, jejichž účinek je nutno připsat většinou jen autosugestivní síle nemocného a jeho okolí. Není třeba zdůrazňovat, že víra ve zdar léčení je i dnes jedním z hlavních předpokladů úspěchu právě tak, jak byla ve středověku nebo starověku. *Stačí zde uvést názory filozofa-lékaře Couéa, který jí samé přikládá hlavní léčivou moc a který léčí všechno prostou formulí: »Daří se mi stále lépe a lépe«. Podobně Kristus říkal těm, kteří věřili: »Víra tvá té uzdravila«. U těch, kteří tuto velkou víru, jako ten setník, neměli, používal přímo mumiální léčby, slepému pomazal oči svými slinami apod. Těm musel dát svou nesmírnou víru a sílu k dispozici, aby o ní přesvědčil svět.* Hlavní je víra ve zdraví, která předem ničí silou myšlenky každý zárodek nemoci a každou možnost onemocnění ještě dřív, než se mohly rozšířit a ujmout vlády nad tělem. Neboť v těle je neustálý boj mezi zdravými a chorobnými zárodky a podporuje-li tyto zdraví přinášející části těla ještě silná vůle a optimismus dotyčného člověka, pak má zdraví zaručené. V opačném případě bývá semeništěm všech chorob, nehod a neúspěchů, kterým podléhá slepě a svým pesimismem otravuje i celé okolí.

Vadou dnešního lékařství je, že dnešní učenci analyzují většinou přírodu jen po stránce vnější, hmotné. Přitom jim uniká vnitřní, duševní a duchovní podstata celé věci. A právě tou se zabývá lékařství hermetické a mumiální léčby, jež se snaží proniknout hluboko do podstaty přírody a těmito cestami přivodit i uzdravení. Tuto vnitřní podstatu nemocí postřehnou senzitivní osoby a instinktivně i lidé přírodní a zvířata. Zvířata neznají klíč k určování rostlin, a přece se instinktivně vyhnou rostlinám jedovatým, na pastvě je nežerou a ze sena je odstraňují. Ani čerstvě vylihnuté kuře nesežere jedovatou bobuli. Proč lvice před vrhnutím mláďete vyhledává šalvěj, proč jelen kousnutý vlkem požírá rozrazil, proč lehá ranou do něho, proč pes žere trávu jako projímadlo a proč lízá svoji ránu? Jen člověk se vzdálil tak daleko od přírody, že si v takových případech neví sám rady a že slepě sní i jídlo jedovaté, zatímco zvířata jednají v souhlase s instinktem a pudem, jimiž se projevuje univerzální, ódicko-polarizační zákon vesmírného dění. Vzájemná sympatie a antipatie je projevem zákona o polaritě, jak se nám jeví v kosmické přitažlivosti nebo odpudivosti, příbuznosti chemické nebo alchymické, ve slučitelnosti nebo neslučitelnosti. Ve všech těchto projevech můžeme vidět projevy lásky a nenávisti, projevy oné dvojice věčně se svářící a nenávidějící, místo aby se uvedla do harmonie, jak o to usiluje právě hermetické lékařství a tajné nauky vůbec. Původ všech těchto jevů tkví hluboko ve vesmírných silách, které žijí nejen ve vesmíru, ale v každé bytosti, v každé buňce a každého atomu.

Ani hermetickou léčbu nelze považovat za samospasitelnou a jedinou svého druhu, která by sama vedla k příznivým výsledkům. Nutno na ni jen upozornit, aby nebyla soustavně přehlížena a vyřazována a odsuzována bez hlubšího pochopení. Při náležitém pochopení se může stát užitečným druhem léčby stávající a dobrým spolupracovníkem v mírnění lidského utrpení. Může pomáhat tam, kde všechny jiné prostředky selhaly.

Jako prostředky elektrohomeopatické působí i hermetické léčení svými silami přímo na lidský astrální organismus. Ten pak doznává vnitřní změny a podobné procesy vyvolává i v těle fyzickém. Proto se ho použije všude tam, kde ódická síla a rovnováha je porušena, jako je tomu při porušeném krevním oběhu, při nesprávném slučování šťáv, při nedokonalé výměně látek apod.

Při hermetickém léčení se uvažuje, že člověk je bytost nesmíme složitá, že je světem pro sebe, mikrokosmem, stvořeným podle světa velkého čili makrokosmu, neboť podle obrazu svého stvořil Bůh člověka i světy. Proto každá porucha ve sféře mravní, duševní nebo duchovní působí nemocí i na úrovni hmotné, ve fyzickém těle. Proto pravil Kristus uzdraveným: »Jdi a nehřeš více.« Neboť on byl nejen nejvyšším zasvěcencem duchovním, ale i zasvěcencem hermetického lékařství a znal nejhlubší a nejskrytější příčiny všech nemocí, tj. nedostatek mravnosti a lásky, hrubé sobectví a materialismus, pudy a vášně.

PŘÍKLADY:

Bílý tok: čaj z bílých jetelových květů, růžových lístků, bílých karafiátů a penízku. Všechno se pak vařilo v mléce.

Blednička: vytrhne-li nemocná trs bujného trávníku, na to místo se vymočí, drn zase položí na staré místo a opakuje to několikrát, pocítí úlevu a uzdraví se.

Dýchací ústrojí: implantuje se do plicníku lékařského a karafiátu.

Tuberkulózu léčili staří hermetikové tím způsobem, že v novém hrnci uvařili natvrdo čerstvé vejce v pacientově moči, načež je oloupali, dřívkem skrz naskrz probodali a znovu nechali vařit v téže moči, až se moč úplně vyvařila. Vejce takto ódizované zakopali do mraveniště. — Nebo implantovali mumii do vstavače, třešně nebo dubu. — Nebo ódizovali dřívko hlenem a vložili ho do sympatické masti. — Nebo užíval nemocný denně prášek z kostivalu. Také podávali nemocnému po 2 gramech destilátu z krve zdravého člověka. — Trpěl-li nemocný bolestmi v bocích, uvařilo se vepřové maso v jeho moči a předložilo psovi. Plival-li pacient krev, přiložila se mu na prsa vysušená žába chycená v době pobytu Slunce ve znamení Lva, penízek na tepny a krev se smíchala se skalicí. Tato směs se pak schovala na temperovaném místě. Stejně se léčil pacient při chrlení krve. Při katarálních nemocech nosil nemocný na zádech mezi lopatkami rostlinu radix verbasci virginis, trhanou v poslední čtvrti měsíce. Při pleuritidě čili zánětu pohrudnice se přikládala na prsa tatáž rostlina, nebo podávali nemocnému jablko, do něhož vložili dříve vybrané kadidlo a v papíru nechali péci v horkém popelu. Pak nastalo hojné vyměšování exudátu.

Dna: nemocnému se dávala do postele živá morčata, která se musela vždy ráno okoupat ve vlažné vodě, aby se zbavila otoku a malátnosti. Mimoto se natírala bolestivá místa lihem, v němž byly máčeny smrkové výhonky.

Epilepsie: se léčila u starých hermetiků různým způsobem; vyjmenovány zde jsou jenom ty nejobvyklejší. Za ubývajícího měsíce v červenci se vykopaly kořeny paeonie, zabalily do jemného lněného hadříku a nosily se v krajině srdeční. Také bezové dřevo řezané v září nebo v říjnu dva dny před úplňkem a nošené na témž místě, bylo užíváno proti epilepsii. Ódisovaný kořen paeonie jakož i bezové dřevo se pak zakopalo. — Někteří hermetikové doporučovali spát po delší dobu se psem. — Nebo za ubývajícího měsíce se pustila pacientu krev, tato se smíchala s teplým mlékem a předložila zdravému psu. Několikrát se opakovalo. — Měl-li člověk záchvat poprvé, spálily se jeho šaty delší dobu jím nošené a popel se hodil po proudu tekoucí vody. Také plíšky — zlatý, stříbrný, měděný — a skleněná destička, uvázané na hedvábné šňůře a nošené na těle v krajině srdeční, prý mírnily záchvaty. Bylo doporučováno, aby dva dny před použitím tento amulet nosil nějaký zdravý člověk. — Užívání na prášek rozemletého černobýlu a pití kozlíkového čaje léčbu údajně také velmi podporuje. Na Madagaskaru dávali domorodci epileptikovi při záchvatu kus kamenné soli do úst. — Ostříhaly se nehty na rukou a nohou a zabalily do lněného hadříku a vložily se do otvoru ve třešni, načež se ucpaly mladým dubovým kolíkem. — Doporučovalo se denně spát s morčaty v jednom pokoji nebo jedno vzít k sobě do postele. Časně ráno se však muselo morče, které do rána oteklo a ztratilo na živosti, okoupat ve vlažné vodě, aby otok zmizel a morče ožilo.

Hemeroidy: konečník se napařoval denně po dobu asi čtvrt hodiny jantarem. Do noční nádoby se dala pánev se žhavým dřevěným uhlím, na které se házel jantar. — Také se nosil při sobě vlčí bob nebo divoký kaštan.

Hlava: proti bolestem hlavy nosili staří na krku zelenou vrbinu kořenem nahoru nebo ametyst. K implantaci se hodí šalvěj, vrbina nebo betonie. Je-li bolení hlavy symptomem choroby horečnaté, implantuje se do máku. — Také impozice mumie do vlašského ořechu má být účinná.

Horečka: (třídenní). Proti ní nosívali staří na krku zavěšenou vysušenou hadí hlavu. — Nebo se nechal po nějakou dobu pod paží nemocného ódizovat oves a pak se zasel. — Nebo se smíchala chlebová střída, med, několik starých pavučin, sůl, ocet a přiložilo se to nemocnému na tepny po dobu 24 hodin. Pak se hmota hodila do tekoucí vody. — Nebo se za ubývajícího měsíce přivázal živému raku sáček s nehty chorého a pustil se do vody. — Nebo se vařil hrách v moči nemocného a zakopal do mraveniště. — Nebo se na obě tepny přiložil hadřík namočený do benátského terpentýnu po dobu 24 hodin, načež se hodil do tekoucí vody. Horečka pak obyčejně ještě jednou stoupla, ale pak přestala a víc se nevrátila. — Nebo se upekla malý bochník chleba a vyřízl se v kůrce kulatý otvor 2–3 cm velký. Otvorem se nalil dovnitř kافrový líc a bochník se pak přiložil nemocnému na břicho ještě teplý. Po nějaké době se chléb odstranil a zakopal. Aby chléb nepálil, podložil se lněným hadříkem. — Proti horečkám se všeobecně doporučovala inseminační transplantace do karafiátu, vlašovičnicku, mednicku

lékařského, ožanky a nebo zeměděmu lékařského. Květinky se zalévaly zředěnou močí nemocného, poté co dotyčný k jejímu vypuzení užil jalovčinek. Vzrostlé rostlinky se házely do tekoucí vody nebo se nechaly vysušit na vzduchu podle vnitřní konstituce nemocného.

Horečka čtyřdenní: na tepny nemocného se položil pryskyřičník (*ranunculus bulbosus*) po dobu 24 hodin, načež se spálil. — Nebo se dělalo z mouky a moče těsto, upeklo se z něho bochník a předložil psovi. — Nebo se kuličky z tohoto těsta naházely do mraveniště. — Nebo se předkládalo psovi vepřové maso vařené v moči nemocného. — Při nervové horečce se nalávala na živou ropuchu čerstvá moč nemocného v nádobě, která se pak zakopávala v poledne na stinném místě.

Jaterní choroby: choroby jater se implantovaly do routy, hrušně nebo jaterníku. — Proti žloutence přikládali na pupek zahradní hlemýžďe otvory k tělu tak dlouho, až přestali žloutnout. Pak je zakopali. — Nebo se nosila tři dny na krku skořápka vlašského ořechu, v níž byl voskem zalepen živý křížový pavouk. Skořápka se pak spálila. — Nebo se namočil lněný hadřík v pacientově moči a sušil na slunci, a to se opakovalo, až hadřík zežloutl. — Také se doporučovalo udělat z ovesné mouky a pacientovy moči těsto, vyrobit z něj bochník a předložit psovi. — Nebo se pověsil vepřový močový měchýř s trochou pacientovy moče do komína a nechal vysušit. — Nebo se vytrhla čekanka s kořenem, do otvoru se chorý vymočil, načež se čekanka zasadila na původní místo. — Nebo se smíchal popel z jasanového dříví s močí nemocného, udělaly z toho malé kuličky a do nich se zastrčily květinky šafránu. Zbylou močí se květinky kropily a pak uschovaly na suchém tmavém místě. — Nebo se do ódizované země zaseto lněné semeno, vlašstvičnické nebo konopné semeno. Když pak rostlinky povyrostly, polévaly se močí nemocného, který předtím užíval jalovčinky nebo sušené husí lejno ve víně. Když rostlinky dosáhly nejvyššího bodu vzrůstu, vytrhly se i se zemí a hodily podle povahy nemocného buď do tekoucí vody nebo se pověsily do komína. Také se doporučovalo močit na čerstvé koňské lejno ze zdravého zvířete, které se pak pověsilo do komína nebo spálilo.

Jaterní kolika se implantovala do routy, jaterníku nebo netíku. Také se doporučovala aplikace živých línků, jednoho po druhém na pupek. Línci se pak zakopali do země pod kopřivy žahavky.

Krční a hltanové nemoci, nebyly-li původu tuberkulózního, implantovala se mumie do brčálu, yzopu nebo pukavce.

Při záškrtu se seškrabaly nemocnému bílé záškrtové blány z krku jemnou vrbovou třískou, namazaly na kousek slaniny a předložily psovi. To se několikrát opakovalo. — Nebo se zabalily dvě až tři ropuchy dobře do lněného hadříku a přiložily na krk. Po nějaké době se zcepenělé ropuchy zakopaly. — Bolesti v krku přestanou, ovážeme-li přes noc krk ponožkami, které nosil zdravý člověk. — Nebo se věšel na krk sáček se sirkovým květem a každých pět minut se vypil doušek čerstvé pramenité vody. — Při chrapotu se přikládaly na krk a mandle rozmělněné krtonožky. —

Kurdějovité vředy v ústech: implantovala se mumie do yzopu. Magnet se ódizoval slinou. Mimo to se nosila po devět dní v sáčku vrbina trhaná v předvečer sv. Jakuba.

Kýla, zvláště pupeční: přikládal se obklad namočený v odvaru mechu ze švestkových stromů a jitrocele v čerstvém víně. Při kýle střevní se doporučovalo přikládat bavlnu smočenou v psím mozku. — Nebo se pověsilo do komína vejce naplněné pacientovou močí, poté co dotyčný vypil jeho syrový obsah. Vejce mělo být ještě teplé. — Při výhřezu střeva se přikládal kostival vařený v mléce a nemocný užíval trnkovou šťávu. Toto léčení podporovalo napařování z gumy *tragacantha*, *mastixu*, kadidla a myrhy. — Blahodárně působilo také přikládání lněného hadříku namočeného v lihovém a diviznovém oleji a silně posypaného popelem z bobových stonků.

Ledvinové choroby se implantovaly do bobu, babího hněvu, petržele nebo kamejky. — Nebo se podávala nemocnému sušená ježčí krev. Rostliny se po ukončené vegetaci vytrhly a hodily do tekoucí vody, což prý pomáhalo hlavně při ledvinových kamencích.

Menstruace zastavená: na stydké pysky se přikládal kořen čemeřice, ale jen na krátkou dobu! Jinak by působil zhoubně. — Také odvar šafránu v červeném víně konal prý dobré služby. — Při silném krvácení se přikládal na břicho hadřík namočený v odvaru červených růží ve vinném octě. Tekutina se vařila v novém hrnci vymazaném moukou. — Mimo to nosila postižená na krku peníze a rožec.

Močový měchýř: choroby se implantovaly do koniklece a v krajině stydké se nosíval kámen nefrit.

Mor: proti dýmějovému moru se staří chránili tím, že nosili na nahém těle v krajině srdeční lískový ořech naplněný rtutí. — Na morové boule kladli vysušené žáby. — Nebo připravili směs z 60 gramů dryáku, 60 gramů česneku a 120 gramů čerstvého vepřového sádla. To vše rozmělnili a udělali náplast, kterou obvázáli palec na pravé ruce, objevila-li se boule na hořejší části těla, nebo palec na pravé noze, byla-li boule v dolejší části těla. Zanedlouho se udělal puchýř, který se propíchl, jed vytlačil, rána se dobře vyčistila. — Také přikládali na hlízy rozmělněnou cibuli kterou dříve naplnili dryákem a upekli v horkém popelu. — Paracelsus doporučoval nošení následujícího amuletu v krajině srdce: 60 gramů zenith. juvenularum, 60 gramů prášku ze žab sušených na slunci a rozmělněných, 17 gramů bílého a stejné množství červeného arseniku, 12 gramů rostliny třemdavy a stejné množství nátržníku, 4 gramy orientálních perel, po 2 gramech korálu, hyacintu a smaragdu, 2 gramy šafránu a trochu pižma. To vše se rozmělnilo a v době vstupu Slunce a Měsíce nebo alespoň Měsíce do znamení Štíra se smíchalo s růžovou vodou a gumou tragacantha. Z této hmoty se pak dělaly amulety velikosti oříšku.

Mozkové a nervové choroby: se léčí implantací do vhodně signovaných rostlin, zejména vavřínu, vlašského ořechu a paeonie.

Mrtvice: chorému se položí na srdeční důlek na vzduchu sušená divizna.

Nervové křeče: léčily se přiložením dubového jmelí sbíraného v době, kdy Slunce bylo ve znamení Lva, na sluneční pletěň (plexus solaris). Také nošení mečíku se doporučovalo. Nosí-li člověk vodní lilii trhanou v době pobytu Slunce ve znamení Raka, nebo horský křišťál, nedostane závrať ani mdloby.

Nosní choroby se zaháněly implantací mumie do máty peprné, která je výborným prostředkem proti rýmě. Krvácení z nosu zastavíme, necháme-li krev kapat na živého pavouka nebo penízek a lnicí, nebo na rozžhavené železo a krevní páry vdechujeme. Také se míchala krev se sympatickým práškem.

Oční choroby se implantovaly do světlíku, kozlíku, sedmikrásy nebo mochny husí. Teče-li z očí, přikládáme na šíji čerstvý sýr nebo čerstvé syrové maso. Je-li oko stíženo zánětem, položíme na ně chorému přes noc kus syrového telecího nebo hovězího masa, načež maso zakopeme. Při černém zákalu se potíraly oči zaječím sádlem a nosil se na krku brslen nebo chrastavec. Tyto rostliny se mají trhat v poslední čtvrti měsíce. Při šedém zákalu omýváme oči pacientovou močí a medem a týmiž látkami je napařujeme. Nebo se zasypávaly oči práškem ze zahradních hlemýžďů zvolna a v ne příliš teplé peci usušených. Jsou-li oči opuchlé, přiloží se na ně přes noc bílek z čerstvé uvařeného vejce, načež druhý den bílek zakopeme do hnoje. Proti krvavým očím se doporučuje tento prostředek: uvaříme vejce natvrdo, po délce je rozřízneme, žloutek odstraníme a na jeho místo vložíme kousek síranu zinečnatého, načež obě polovičky na sebe přiložíme, položíme na talíř a tekutinou z vejce vytékající potíráme oči.

Otoky: proti otokům se přikládaly živí, černí hlemýždi. Byl-li otok zanícený, přikládaly se rozmělněné rostlinky bílých hluchých karafiátů, a to celé. Nebo se na choré místo přiložila hlína a po jejím zahřátí se do ní zaseló řepné semeno. Nebo se choré místo nepatrně nařízlo, ve vytrysklé krvi se smočila bavlna, která se pak vložila do osaměle rostoucí vrby. Nebo se pacientova krev a moč smíchala a vlila do otvoru v zemi, do kterého se zasadil vrbový proutek. Zalévání se opakovalo vždy po osmi dnech čerstvou krví a močí.

Podagra: proti podagře se doporučovalo přikládat na bolestivá místa na ohni promíchanou směs z menstruační krve zdravé ženy a loje. — Nebo se přikládalo na bolestivé místo několik pijavic, z těchto vytlačená krev se smíchala s močí nemocného a do směsi se vnořil vrbový proutek, již dříve připravený k zasazení. V tekutině se ponechal po tři dny, načež se zasadil do otvoru v zemi, kam se předtím nalilo původní směsí. Po čtyřech týdnech se procedura s pijavkami opakovala. Z pijavek vytlačenou krví se proutek pokaždé zalil. To se opakovalo ještě potřetí. — Nebo se vařila asi půl hodiny v nádobě směs křídý, divizny a vody, v níž bylo hašeno železo; když tekutina zchladla, umyl si v ní pacient nohy, načež se vše nalilo do vykopané jámy a přikrylo prstí. — Také rozmělněný hnidák přiložený na nohy a po zahřátí zakopaný do hnoje prý mírní podagrické bolesti.

Pohlavní choroby: se transplantovaly do aronu, bobu nebo dubu (léčil-li se muž), u žen do přesličky a betonie. Impotence se léčila tak, že se vařilo půl hodiny vejce v moči, tato se vylila do tekoucí vody a vejce, v němž se nadělalo dřívkem několik otvorů, se zakopalo do mraveniště červených mravenců. Nebo se tři dny před novým měsícem ostříhaly pacientovi na rukou i nohou nehty, pak vlasy ze všech částí, vše se zabalilo do lněného hadříku a vložilo do otvoru vyvrtaného v bezu. Do otvoru se zatloukl čerstvý hlohový klín. Také natírali impotentnímu varlata kozlí krví. Syfilitické kondylomy léčili tím, že smíchali rtuť s bobkovým olejem, namazali tím hadřík a přikládali chorému na břicho. Po 24 hodinách se hadřík vždy hodil do tekoucí vody.

Rakovina: byla-li rakovina na vnější části těla, přikládalo se na vřed syrové maso z čerstvě zabitého holuba nebo slepice, případně jen maso hovězí. Ódizované maso pak nechalo po kusech sežrat havranovi, načež se přiložil nový kus masa. Při děložní rakovině se maso vsunovalo do pochvy až k děložnímu krčku a to se několikrát opakovalo. Nebyla-li rakovina v pokročilém stádiu, docela se prý vyléčila. Při rakovinách vnitřních orgánů se řídila hermetická léčba transplantacími pravidly platnými pro jiná onemocnění dotýčených orgánů.

Rány: na otevřené rány se přikládal rozmělněný hnidák. Když se zahřál, zakopal se do hnoje. Jakmile látka začala zahnívat, hojila se i rána. Rána se musela držet v čistotě a denně vymývat pacientovou močí nebo starým vínem. Nebo se ponořil hadřík nasycený krví nebo hnisem z rány do roztočku síranu mědnatého (modré skalice).

Reumatismus, dna a ischias se léčily různým způsobem. Do kyselého zelí se zadělal prášek ze sedmi španělských mušek, přidalo se trochu soli a silného vinného octa. Z látky se udělala náplast a přiložila se na bolavé místo. Po několika hodinách se utvořil puchýř, který se propíchl, načež se na něj přiložil vlněný hadřík. Puchýř se zakrátko zahojil a bolesti zmizely.

Reumatismus vzniká přílišným hromaděním kyseliny močové v těle, zejména v kloubech, prstech apod. Zhoršuje se špatnou dietou, zejména přílišným požíváním masa, hovězích polévek apod. Jako při všech nemocech je nutná i zde v první řadě správná dieta a řádná životospráva. Alkohol, nikotin a jiné výstřednosti zdraví nepodporují a neprospívají ani zdravému, natož nemocnému. Existuje spousta léčivých čajů, které zde nelze vypočítat, neboť o tom existují celé knihy. Čím starší reumatismus, tím horší jeho léčení, což je ostatně u všední nemoci. Nemocem se musí předcházet. S léčením se musí začít, když je nemoc v začátcích. To platí dvojnásobně u reumatismu. Dobře se osvědčil prostředek, který navazuje na středověké masti a náplasti a při tom je nejmodernější, nejlevnější a nejpůsobnější, totiž papriková náplast zvaná capsiplast, reumoplast apod. Ta se přiloží na choré místo, rozproudí tam usazené choroboplodné šířavy a odvádí je z těla. Náplast se může ponechat na těle jen tak dlouho, dokud je toho třeba a odstraní se. Pomocí benzínu se pak místo omyje. Tato náplast působí mírné dráždění kůže a je lepší než silná a prudce působící náplasti hořčičné nebo katarové. Náplast se na chorém místě může ponechat několik dnů i týdnů, pokud je toho zapotřebí a pokud to nemocný snese. Má-li se náplast vyměnit, má se tak stát po přestávce jednoho nebo dvou dní. Používá se jí při bolestech všeho druhu a na všech místech těla a je k dostání ve všech drogeriích. Existují pak ještě náplasti hořčičné, ze včelích vosků, z vinných kvasnic, ze lněného semene a pískavice, z brambor, tvarohu a vinných kvasnic na dnové uzly, ze lněného oleje, ze včelího vosku, stearinu a kostního oleje, nebo jsou náplasti bylinné. Pak existuje mnoho obkladů, koupelí, mazání, masáží a nejnovější způsob léčení transplantací. Je podobný mumiální transplantaci jen zdaleka, neboť její objevitelé neznali nic z léčby hermetické či mumiální a přišli na ni v SSSR při praktických pokusech. Léčba, kterou se léčí nejen reumatismus, ale i řada jiných nemocí, ale ne všechny nemoci, spočívá v tom, že se ze zdravé ženy po porodu připravuje složitým způsobem lůžko a to se používá v malých částech k léčení. Přenese se do těla nemocného pod kůži a léčí choroby všeho druhu s výsledkem pozoruhodným. Zde je příklad, jak by bylo možno zmodernizovat mumiální a hermetickou léčbu a obohatit dnešní namnoze nedokonalou léčbu novými metodami.

Slezinné nemoci se implantují do vlčího bobu, jeleního jazyku nebo krtičníku hlíznatého. Namísto, kde je slezina, se doporučovalo přiložit slezinu kozí, kterou pak pověsili do komína k vysušení.

Sněť slezinná čili anthrax, dále karbunkuly, furunkuly a cysty se léčí přikládáním čerstvého kravského lejna a živé žaby, načež se vše spálí. Sněť též mizí, přiložíme-li na snětivé místo lněný hadřík smočený v menstruační krvi zdravé ženy a v rulíkovém odvaru. Nutno několikrát opakovat.

Srdce: srdeční choroby se implantovaly do meduňky lékařské nebo srdečníku. Magnet se ódizoval potem ze srdeční krajiny.

Střevní choroby se implantovaly do puškvorce nebo zázvoru. Koliku prý zmírňuje živá kachna přiložená na břicho. Proti střevní dně se doporučovalo jíst uvařené skřivany i s polévkou. Měli být opačného pohlaví než nemocný. Při výhřezu střeva se doporučoval kostival v mléce vařený, který se užíval s trnkovou šťávou.

Úplavice: proti úplavici se doporučovalo sypati na výkaly nemocného kuchyňskou sůl.

Ušní choroby se implantovaly do kopytníku nebo žlutých fial. Při ztrátě sluchu (nikoliv protržením bubínku) se doporučovalo nalít pálenku na žluč pstruha, úhoře, zajíce a havrana. Dobře se to přikrylo a asi minutu vařilo. Po ochladnutí se to kapalo do ucha po 2–3 kapkách. Postup se několikrát opakoval.

Vodnatelnost se transplantovala do pelyňku nebo krvavce inseminací. Odvarem pelyňkovým se působilo na mocnější vyměšování moče, jíž se pak vzklíčené rostliny zalévaly. Povyrostlé rostliny se pak se země vytrhly a spálily. Nebo se přikládala na nemocné místo vysušená ropucha. — Nebo se vypustila krev z pravé ruky do vyfouklého vejce, které se pak zakopalo do hnoje. Nebo se měchýř naplněný trochou moče nemocného pověsil do komína k vysušení a pak se zakopal do hnoje.

Vředy se léčily pálením knotu svíčky, který se omočil v hnisu vředu. Nebo se na vřed přikládali červení hlemýždi.

Vzteklina: prof. Junker z Lipska doporučoval proti vzteklině požívat ve třech až čtyřech dávkách během několika hodin usmažené srdce, játra a mozek vzteklého psa. Současně se musí nemocný silně potit, aby z rány vytekl hnis. Nebo se vlil do rány resp. přiložil na ránu hadřík namočený v anýzovém oleji a nemocný pil silný odvar z rytu (žluté rezedy). Je nutno denně pozorovat jazyk, tvoří-li se pod ním malé puchýřky. Jakmile se objeví, je nutno je propíchnout a vypálit žhavou jehlou. Objevují se obvykle 3., 5., 9., někdy až 21. den po zahájení kůry. Je nutno je otevřít a ve 24 hodinách vypálit. Jinak by se jed vztekliny rozšířil do celého těla a nemocný by zemřel. Tato léčba není sice mumiální, ale dle starých pramenů se osvědčila.

Zuby: bolesti zubů se implantovaly do smrku, blínu nebo bezu. Nebo se uřízla jemná tříška z lísky a šťáralo se jí v bolestivém zubě až krvácel, načež se tříška vložila na místo, kde byla uříznuta a otvor se zalepil hlínou. Nebo se namočil do vody hnidák, přiložil se na dáseň, až se rostlina ohřála, načež se zakopala do hnoje.

Žaludeční nemoci se implantovaly do puškvorce nebo zázvoru. Při žaludečních křečích se nosovalo rebarborové semeno ve lněném sáčku na žaludečním důlku.

DOSLOV

Popsané příklady hermetické mumiální léčby ani zdaleka nevyčerpávají všechny možnosti a jsou jen ukázkou z velkého pokladu, který čeká na moderního objevitele a na zpracování povolnými odborníky jak po stránce teoretické, tak zejména po stránce praktického použití. K pochopení této tajné medicíny starých hermetiků je zapotřebí splnit řadu předpokladů, naučit se nejen hermetické mumiální léčbě, ale i hermetické filozofii, magii, astrologii a jiným tajným vědám, a prakticky i teoreticky zvládnout to vše tak, jak to zvládl Paracelsus a jeho nástupci. Mnohé je tam řečeno jen alegoricky, jinotajně, a musí se pracně hledat skutečná pravda. To platí zejména o alchymii, která starým dala kámen mudrců k léčení všech neduhů. Tyto nauky mají dvojnásobný význam, jednak naznačují cestu k Bohu, jednak dávají praktické návody pro tento život. Je nutno poznat obojí podstatu učení a pak teprve bude možno lidstvu úspěšně pomáhat. Dnešní, jen v některých oborech velmi vyspělé lékařství je nutno doplnit právě o ty nauky, které řeší hermetické lékařství. A právě tam vykazuje dnešní lékařství největší mezeru. Nynější doba je plná převratů a uskutečňuje dávné sny lidstva a tak by bylo na místě, aby i na poli lékařství došlo k poznání hermetického mumiálního léčení a aby bylo zmodernizováno k prospěchu všech trpících lidí. Případ moderní implantace placentou, zavedené u nás teprve v roce 1948, je praktickým důkazem, že problémy se dají vyřešit a s úspěchem zvládnout. Hermetikům se dostává satisfakce na všech stranách, nejen v tomto případě, neboť např. i objevy v oboru kosmického záření a atomového bádání říkají jen to, co starí hermetikové už dávno věděli a hlásali. Jenže nedovedli tak vyjádřit, jak to činí moderní věda, a nedovedli přinést takové praktické výsledky, jaké dnes dává věda.

Tajné nauky se udržovaly na světě cestami a způsoby mnohdy velmi podivnými a nepochopitelnými, a tak se i v mumiálním hermetickém lékařství setkáváme s recepty a způsoby velmi nesrozumitelnými dnešnímu člověku, plnými nánosů staletých, ba tisíciletých tradic. Ten se musí očistit, aby se došlo k čistému jádru věci. Jako červená nit se vleče světem paprsek moudrosti. Z ruky do ruky předávají nemnozí zasvěcenci nejvyšší nauky tak, aby byly zachráněny a neupadly úplně do zapomenutí. A jedním z nich byl právě velký génius Paracelsus, který zvláštním řízením osudu sebral celou moudrost starých a zachoval ji pro budoucnost ve svém nesmrtelném díle, z něhož se velká část zachovala až do našich dob. Nejmodernější výsledky experimentálního bádání psychologického a duchovního potvrzují nauky starých filozofů a hermetiků, nauky starých chrámových mystérií, které jsou hluboko vryty v knihách světa astrálního, kde je může najít každý ve stavu neporušeném, tak jak ve vesmíru najde věčný a neporušený obraz božího stvoření a jeho zrcadlový obraz v každém člověku, každé buňce a každém atomu.

Zatímco stará medicína ještě před sto léty považovala krev a šťávy za hlavní nositele životních sil i nemocí, byla lékařská věda 19. století založena hlavně na morfologii pevných částic, totiž na anatomii a mikroskopickém pozorování orgánů, vaziva a buněk. Podle Virchowa byly nemoci umístěny do určitých orgánů a buněk a význam šťáv byl posunut do pozadí. Tak povstala jednostranná specializace a bádání o podrobnostech na úkor celku. Jen pomalu se pracuje k nápravě. Sérologie je jen malým krokem k renesanci humorální pathologie. Sem patří i návrat k pouštění žilou, kterým se kdysi léčila celá polovička případů a většinou zachránil i život. Dnes se ho nepoužívá ani při mrtvici a vysokém krevním tlaku, ačkoliv se při tuctech onemocnění plně osvědčuje. Pak přichází v úvahu i zapomenuté metody čistící krev, jako je odvedení do střev, pocení, zvýšené dýchání kůže, umělé vyrážky a obšáhlý obor léčby rostlinné, která má tisíciletou tradici a byla zajisté první medicinou pravěkých lidí, kteří měli blíž k přírodě než hmotný člověk moderní. Ale ani v oboru chronických chorob nedosahuje dnešní medicína výše i úspěchů medicíny starých a léčby přírodní. Tak se např. dna léčila přírodními prostředky daleko lépe, než dnešními chemicky uměle vyráběnými léky, počínaje aspirinem, který založil pověst i moc kapitalistických a militaristických mamutích podniků I. G. Farben, hlavních finančníků první i druhé světové války.

Lidové prostředky měly mnohdy daleko lepší výsledky a byl to právě Paracelsus, který na to upozornil. Proto je nezbytná renesance staré lékařské vědy a lidového přírodního léčení, zejména léčení hermetického a mumiálního, kterými se musí dnešní lékařství zdokonalit k prospěchu trpícího lidstva. Nesmí se léčit jen příznaky nemoci, ale musí se jít hluboko k jádru věci, k duši a duchu nemocného.

Divným řízením osudu doznalo hermetické a mumiální léčení pozoruhodné renesance při léčení placentou, jak na to přišel v třicátých létech ruský oční lékař Vladimír P. Filatov, jehož léčba se ujala i u nás od r. 1948. Rozdíl mezi transplantací placenty nebo jiné části lidského těla a středověkou

transplantací hermetickou a mumiální byl v tom, že dnes se transplantuje nemocnému část těla ze zdravého člověka, obyčejně lůžko, které by se po porodu odhodilo, a tato transplantace přivodí ozdravení nebo ulehčení nemocnému, tak jako slunce uzdravuje svými paprsky. V hermetickém lékařství tomu bylo naopak. Tam se transplantovala čili přenesla nějaká část těla nemocného nebo výměšky atd. do zdravého těla zvířecího nebo do rostliny, tekutiny, nerostu atd., aby převzal nemocné prvky z těla nemocného a dodaly mu prvky zdravé. Rostlina mnohdy zašla, zatímco nemocný se uzdravil nebo se mu alespoň ulevilo. Bylo to jako uzemnění blesku do země — svedení škodlivých částí do matky země, z níž všechno vzešlo. Při dnešní transplantaci placenty atd. by se mělo vyšetřovat v duchu hermetického lékařství, jak působí na tělo nejen nemocného, ale zejména jak působí na tělo dotyčného zdravého člověka, z něhož placenta pochází, a na dítě, které se z ní narodilo — zdali uzemňováním chorobných vlivů nemocných do placenty netrpí matka nebo dítě. Celý systém vyžaduje soustavné bádání a studium, které bez znalosti hermetického mumiálního léčení není možné. Tato studie má na to vše jen upozornit. Je pouhým torzem hermetického lékařství, stručným přehledem, neboť dílo Paracelsovo o této věci má na 400 stran velkého formátu a pak jsou zde ještě jiná díla jeho pokračovatelů.

Moderní transplantace může mít úspěch, jen když naváže na hermetické mumiální léčení starých.

(A.R.Svoboda, Praha 1949.)